377

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துந்துபிஞு சித்திரைமீ :: 1922-ம்வஸ் மேமீ { பகுதி 11

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

ஏது புத்திஐ யாஎ னக்கினி
  யாரை ரத்திடு வேன வத்தினி
  லேயி றத்தல்கொ லோஎ னக்குறி   தந்தைதாயென்
றேயி ருக்கவு நானு மிப்படி
  யேத வித்திட வோஜ கத்தவ
  ரேச லிற்பட வோந கைத்தவர்   கண்கள்காணப்
பாதம் வைத்திடை யாத ரித்தெனை
  தாளில் வைக்கநி யேம றத்திடில்
  பார்ந கைக்குமை யாதகப்பன்முன்   மைந்தனோடிப்
பால்மொ ழிக்குர லோல மிட்டிடில்
  யாரெ டுப்பதெ னவெ றுத்தழ
  பார்வி டுப்பர்க ளோவெ னக்கிது   சிந்தியாதோ ?
ஓத முற்றெழு பால்கொ தித்தது
  போல எட்டிகை நீச முட்டரை
  யோட வெட்டிய பானு சத்திகை   யெங்கள்கோவே!
ஓத மொய்ச்சடை யாட வுத்தமர்
  மான்ம ழுக்கர மாட பொற்கழ
  லோசை பெற்றிட வேந டித்தவர்   தந்தவாழ்வே !
மாதி னைப்புன மீதி ருக்குமை
  வாள்வி ழிக்குற மாதி னைத்திரு
  மார்ப ணைத்தம யூர அற்புத   கந்தவேளே !
மாரன் வெற்றிகொள் பூமு டிக்குழ
  லார்வி யப்புற நீடு மெய்த்தவர்
  வாழ்தி ருத்தணி மாம லைப்பதி   தம்பிரானே !

ஸப்த சமுத்திரங்களும் பொங்கி யாரவாரித்தாற் போன்ற பேரொலியுடன் அறிவில்லா நீசர்களாகிய அசுரசேனைகளை எட்டுத் திக்குகளிலும் பயந்தோடும்படி வெட்டியழித்த கோடிய சூரியப் பிரகாசமுள்ள ஞானசக்தியாம் வேலாயுதத்தைக் கையில் தாங்கும் எமதிறைவனே ! கங்காநதியைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டுள்ள சடாமுடி யாடவும், மானும் மழுவும் வந்து பொருந்தியுள்ள திருக்கரங்கள் ஆடவும், இரு பாத மலர்களிலும் அணிந்துள்ள பொன்னாலாகிய வீரக்கழல்கள் சப்திக்கவும் கனகசபையில் நடித்தருளிய சிவபெருமான் நாங்கள் ஞானோபதேசம்பெற்றுத் துயர்நீங்கி வாழ்வுறுமாறு தந்தருளிய புதல்வனே ! சிறந்த தினைப்புனத்தில் குருவியோட்டிக் காத்து வந்தவளும் மைதீட்டப்பெற்று ஒளிவீசும் கண்களையுடைய குறவர் மகளுமான வள்ளிநாயகியை நினது வலிபொருந்திய மார்புட னணைத்துத் தழுவியவனே ! மயில்வாகனத்தின்மீ தேறி அற்புத சேவை தரும் நாயகனே ! கந்தனே ! மன்மதன் தலைவணங்கும் சிறந்த அழகு வாய்ந்தவனே ! மன்மதனால் வெல்லப்பட்டுக் காமத்தில் மூழ்கியுள்ள பூச்சூட்டிய கூந்தலையுடைய மகளிர் கண்டு எதிர்க்கவொண்ணாத வல்லமையுள்ள மன்மதனை இவர்கள் எங்ஙனம் வென்றாரென்று அதிசயிக்கும்படி வெகுகாலமாக மெய்த்தவம்புரிந்துவரும் பெரியோர்கள் தமதுறைவிடமாகக் கொண்ட மாட்சிமை பொருந்திய திருத்தணிகை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனே ! மாயையின் கையிலகப்பட்டுக் கலங்கும் அடியேனுக்கு மெய்ந்நெறி யீதென்றுணரப் புத்தியேது ? இதுகாறும் உன் பாதமலர்களையே அண்டியிருந்த அடியேன் இனிமேல் யாரை அண்டிப்பிழைப்பேன் ? உன்னருளைப்பெற்று நன்னெறிப்படாமல் இந்த ஜன்மத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டு இறப்பது தகுதியோ ? எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய நீ, எனக்குத் தந்தையுந் தாயுமாயிருக்கையில் நான் இவ்வாறு துயர்க்கடலில் அழுந்தித் தவித்தல் முறையோ ? உலகத்திலுள்ளார் 'இவன் முருகக்கடவுளை நம்பினால் முத்தியடையலாமென்று பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான். இவன் இங்ஙனம் துன்பத்திலுழலுவதே அம்மொழி பொய்யென்பதை நிரூபிக்கிறது. இவன் பித்தன் ! பொய்யன் !' என்று என்னை ஏசும்படி விட்டுவிடுதல் உனக்குப் பழியன்றோ ? என்னைப் பித்தனென்று இகழ்ந்து நகைத்தவர்கள் கண்கள்காண என் சிரமீது உன் பாதமலர்களைச் சூட்டி என்னை யாட்கொண்டு இம்மையில் என்னை பாதரித்து மறுமையில் என்னை உனது பாதாரவிந்தம்-

(இதன் தொடர்ச்சி 382-ம் பக்கம் பார்க்க.)

மலையே விழுந்தாலும் தலையே தாங்கவேண்டும்.

விவேக போதினி

தொ. 14] துந்துபி௵ :: சித்திரை௴ [ப. 11

கந்த புராணம்
SKANDA PURANAM

நறுமணங் கமழும் துளசிமாலையை யணிந்த திருமால் ஏனைய தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும் சூரபதுமனுக் கெதிரில் சென்று ஆசிகூறித் துதித்து நின்றபோது, அவன் திருமாலை நோக்கி, "முக்கணெண்கையின் பழைய வடிவத்தையுடையவர் எண்ணிறந்தவர் தேவர்களின் கூட்டத்தில் காணப்படுகிறார்களே, அவர்கள் யார்?" என்று கேட்டான். அப்போது திருமால், "முன்னொரு கற்பத்தில் பிரமதேவர் மூன்று உலகங்களையும் அவ்வுலங்களிலுள்ள ஜீவராசிகளையும் சிருஷ்டித்து அகங்காரங்கொண்டு தாமே பரம்பொருளெனக் கருதி பரமசிவனை மறந்தார். ஆகையினால் அவர் படைத்த உயிர்கள் அவர் படைத்தவளவேயன்றி விருத்தியடையாம லிருந்தன. அதுகண்டு பிரமதேவர் வருந்தி ஆலோசனைசெய்து, தம்மைப் படைத்தருளிய பஞ்சகிருத்தியத் தலைவராகிய பரமசிவனைத் தாம் மறந்ததே அதற்குக் காரணமெனத் தேர்ந்து, தாமே பரம்பொருளெனக் கருதிய பாபம் நீங்குவதற்காகச் சிவபெருமானை நோக்கி நெடுநாள் தவஞ்செய்து, சிவபெருமான் தமக்குக் காட்சி தாராததை யுன்னி ஏங்கி வருந்திக் கண்ணீர் சொரிந்தார். கண்ணீர் விழ விழ, அதன் துளிகள் பேய்களாகி அவரை நெருங்கிச் சூழ்ந்தன. அவைகளைக் கண்டு பிரமதேவர் பயந்து மூர்ச்சையடைந்தார். அப்போது உயிர்க்குயிராய் நின்றருளும் எம்பெருமான் பிரமதேவருக்கு உணர்ச்சிதந்து அவரது கனவிலெழுந்தருளி, "புதல்வனே! இனி வருந்தாமல் எழுந்திரு. நீ எம்மை மறந்ததனால் சிருஷ்டித்தொழில் உனக்குக் கைகூடி வரவில்லை. அத்தொழில் சீக்கிரம் முடிவதற்காக சிவலோகத்திலிருந்து சிலரை நாம் அனுப்புவோம்" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினார். பிரமதேவர் ஆச்சரியத்துடன் விழித்துக்கொண்டெழுந்து நல்லொழுக்கத்துடனும் தெளிந்த மனத்துடனும் இருக்கையில், சிவபெருமானருளினால் அவருடைய நெற்றியிலிருந்து சிவபெருமானது உருவத்தைத் தாங்கிய பதினொரு உருத்திரர்கள் தோன்றி, தங்களைப் போன்ற பதினொருகோடி உருத்திரர்களைச் சிருஷ்டித்து, அவர்களைத் தேவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டு, 'சிருஷ்டித் தொழிலை முன்போலவே நடத்திக்கொண்டிருப்பாயாக!' என்று பிரமதேவரிடம் சொல்லிவிட்டு, தமக்கு முன்னாளில் சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய உலகத்தை யடைந்தார்கள். அவர்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பதினொருகோடி உருத்திரர்கள்தாம் இங்கு தேவர்களுடன் காணப்படுகிறார்கள்" என்று கூறி யருளினார்.

பிறகு சூரபதுமன் தேவத்தச்சனையழைத்து தான் வசிப்பதற்குத் தக்க அலங்காரமான நகரமொன்றை விரைவில் நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே அவன் சூரபதுமனை வணங்கிச் சென்று, தென்றிசைக்கடலில் எண்பதினாயிர யோசனை விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், ஆகாயத்தை யளாவும் மதில்களையும், செம்பொன்னாலாகிய நான்கு பெரிய வாயில்களையும், வாயில்களில் மகமேருவைப்போன்ற உன்னதமான கோபுரங்களையும், நூறு யோசனை விஸ்தீரணமுள்ள பல மாடவீதிகளையுமுடையதாயும், சிறந்த அரண்மனைகள், எண்ணிறந்த மாளிகைகள், கோபுரங்கள், அழகிய தடாகங்கள், சோலைகள், அந்தப்புரங்கள் முதலியவைகள் உடையதாயும் ஓர் அற்புத நகரத்தை மனத்தினால் சிருஷ்டித்து, அந்நகரத்துக்கு வீரமகேந்திரம் என்னும் அழகிய நாமத்தையிட்டான். பிறகு அவன் அந்நகரத்தின் எட்டுத் திக்குகளிலும் ஏமபுரம், இமையபுரம், இலங்காபுரம், நீலபுரம், சோமபுரம் என்ற சுவேதபுரம், அசுரபுரம், வாமபுரம், பதுமபுரம் என்னும் பட்டணங்களை நிருமித்தான். பிறகு அவன் வீரமகேந்திரபுரிக்குச் சமமான விஸ்தீரணமுள்ள நகரமொன்றை வடகடலின் நடுவில் சிங்கமுகாசுரனுக்கென்று சிருஷ்டித்து

மலையைக் கல்லி எலி பிடித்ததுபோல

அதற்கு ஆசுரம் என்று பெயரிட்டு, மற்றும் கடல்களில் விருப்பத்தைத் தரத்தக்க இடங்களிலெல்லாம் அசுர சேனைகள் இருப்பதற்கு அநேக பெரிய நகரங்களை யுண்டாக்கி, மேரு மலையின் தென்புறத்தில் சம்புத்தீவில் ஏமகூட பர்வதத்தினருகில் மாயாபுரி யென்னும் அழகிய நகரமொன்றைத் தாரகாசுரனுக்காகச் சிருஷ்டித்தான். பிறகு அவன் சூரபதுமனிடம் சென்று நகரங்களெல்லாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவித்தான்.

உடனே சூரபதுமன் தன் சேனைகளுடன் புறப்பட்டுச் சென்று வீரமகேந்திர புரியை யடைந்து மகிழ்வுற்று தேவத் தச்சனது திறத்தைப் புகழ்ந்து, தனது பெரிய அரண்மனையை யடைந்தனன். அப்போது பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அவனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்ய நிச்சயித்து, வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேகரித்து, சூரபதுமனை ஓர் பீடத்தின்மீதிருத்தி கடலிலுள்ள தெளிந்த நீரினால் அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தனர். பிறகு சூரபதுமன் பீதாம்பரமுடுத்துத் தன் தம்பிமார்களுடன் சென்று இரத்தினங்க ளிழைத்த பொற் சிங்காதனத்திலேறி வீற்றிருந்தான். அப்போது பிரமதேவர் திருமால் சூட்டிக்கொள்ளத்தக்க மகுடமொன்றை அவனுக்குச் சூட்டினார். தேவர்களும் முனிவர்களும் அவனை வாழ்த்தி சுவர்ண புஷ்பங்களை அவன்மீது சொரிந்தனர். பிறகு அவன் தம்பியர்கள் கூறியபடி பிரமனும் திருமாலும் அருகிலுள்ள ஆசனங்களி லமர்ந்தனர்; இந்திரன் தம்பலப் படிகமேந்தினான்; குபேரன் அடப்பை யேந்தி நின்றான்; வாயுக்கள் சாமரை வீசினார்கள்; அசுரேந்திரன் உடைவாள் ஏந்தினான்; சூரிய சந்திரர்கள் குளிர்ச்சியைத் தரும் குடை பிடித்து நின்றனர்; வருணனும் அவன் புதல்வர்களும் ஆலவட்டம் வீசினார்கள்; யாழில் வல்ல கருட கந்தருவ சித்தர்கள் கானஞ்செய்து நின்றனர்; இயமனும் அக்கினியும் எல்லாரும் சந்நிதிவிட்டு விலகி, முறைப்படி வரிசை வரிசையாக நிற்கும்படி செய்தனர்; நிருதி ஆபரணப்பெட்டியை ஏந்தி நின்றான்; தேவகுருவும் அசுரகுருவும் எண்ணிறந்த முனிவர்களும் செம்பொற் கலசத்திலுள்ள கங்கையின் தூய நீரை அருகம்புல்லினால் வேதமந்திரங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு சூரபதுமன்மீது தெளித்து வாழ்த்தினார்கள்.

பிறகு சூரபதுமன் திருமாலை நோக்கி, "நீ என்னைப்பெற்ற காசிபமுனிவனுக்குப் பாட்டனாகையால், நான் உன்னை யழைக்கும்போதெல்லாம் விரைந்து வரவேண்டும்" என்றும், பிரமனைநோக்கி, "நீ உன் புதல்வர்களுடன் தினந்தோறும் என்னிடத்துக்கு வந்து பஞ்சாங்கம் சொல்லவேண்டும்" என்றும், சூரியனைநோக்கி, "நமது நகரத்தின் மதிட்சுவருக்கு மேலாகச் செல்லுதல் உனக்கு அரிதாதலின், கீழ் வாசற்படியில் நுழைந்து மேல் வாசற்படி வழியாக வெளியேசென்று, நாள் முழுவதும் இளங்கிரணங்களை வீசுவாயாக!" என்றும், சந்திரனை நோக்கி, "தேய்தல் வளர்தல்களை யொழித்து எந்நாளும் இந்நகரத்தில் பூரண கலைகளுடன் பிரகாசிப்பாயாக!" என்றும், அக்கினிதேவனை நோக்கி, "இந்நகரத்திலுள்ளவர்கள் யாவராயினும்உன்னை நினைத்தால்,நீ உடனே அவர்களிடம்சென்று அவர்கள் ஏவலனைத்தையும் செய்து, அவர்களில் யாவர் உன்னைத் தீண்டினும் செந்தாமரைபோல் குளிர்ந்திருப்பாயாக!" என்றும், இயமனை நோக்கி, "நமது அசுரர்களையாவது, யானை குதிரைகளையாவது கொல்லக் கனவிலும் நினையாதே!" என்றும், வாயுதேவனை நோக்கி, "இந்நகரிலுள்ளவர் அணிந்து களைந்தெறிந்த புஷ்பமாலை,ஆபரணம் ஆடை, சந்தனம் முதலியவைகளை நீ அப்போதைக்கப்போது நீக்கவேண்டும்!" என்றும், வருணனை நோக்கி, "நீ புனுகு, பச்சைக்கற்பூரம், சந்தனம், கஸ்தூரி இவைகளை பாற்புகையினும் நுண்ணியதான பனிநீரிற்கலந்து இந்நகரெங்கும் தெளிப்பாயாக!" என்றும், இந்திரனை நோக்கி, "நீ தேவர்களுடனும் அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களுடனும் தவமுனிவர்களுடனும் இங்குவந்து நாம் சொல்லும் ஏவல்களைச் செய்வாயாக!" என்றும் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் பயந்து அவ்வாறே செய்வதாகச் சொல்லி அவ்வாறே நடந்துவந்தனர்.

இவ்வாறு அரசுசெலுத்திவரும் நாளில் சூரபதுமன் திருமகளைப்போல்வனப்புடையவளான தேவத்தச்சன் மகள் பதுமகோமளையை வேதவிதிப்படி மணந்துகொண்டு, பிறகு தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தருவர்கள் முதலாயினோர் பெண்களிற் பலரையும் கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். பிறகு சூரபதுமன் தன் தம்பியரில் சிங்கமுகாசுரனுக்கு இயமன் புதல்வியான

மலையைத் துளைக்கச் சிற்றுளி போதாதா ?

விபுதை யென்பவளையும், தாரகனுக்கு நிருதியின் புத்திரியான சவுரியென்பவளையும் மணஞ் செய்வித்தான். கலியாணங்கள் முடிந்தபின், சூரபதுமன் தன் தம்பிமார்களை அவரவர் நகரங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு, தன் சேனைமுத்திரத்தை வகுத்து ஆங்காங்கு தன் அதிகாரத்துக்குக் குறைவுவராமல் பாதுகாத்துவரும்படி அனுப்பிவிட்டு, துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், மகிடன் முதலாயினோர்களை அமைச்சராக வைத்துக்கொண்டு அரசு செலுத்திவந்தான்.

அவ்வாறு அரசுசெலுத்திவருகையில், ஒருநாள் சூரபதுமன் தன் ஏவல்களைக் குறிப்பாலுணர்ந்து சித்தமாகச் செய்துவந்த இந்திராதி தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கடலிலுள்ள மீன்களைத் தினந்தோறும் ஏராளமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டான். தேவர்களும், முனிவர்களும் தங்களுக்குத் தகாத இழிதொழிலைச் செய்யும்படி நேர்ந்ததையுன்னி பெருந்துயரமுற்று சமுத்திரராஜனாகிய வருணனை கடலிலுள்ள மீன்களனைத்தையும் அலையினால் மோதிக் கரையிற் சேர்க்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு, அவ்வாறு வருணனால் கரையிற் சேர்க்கப்பட்ட மீன்களனைத்தையும் மூட்டையாகக் கட்டித் தலைமீதேற்றிச் சுமந்துகொண்டு தினந்தோறும் சூரபதுமன் அரண்மனைக்கு அசுரர்கள் கண்டு நகைப்பச் சென்று குற்றேவல் செய்துவந்தனர்.

அக்காலத்தில் சூரபதுமன் பண்டுசெய்த சிறந்த தவத்தின் பயனாக அவனுக்குப் பதுமகோமளையினிடத்தில் மிகுந்த அழகுவாய்ந்தவனாய் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அப்புதல்வனைக்கண்டு சூரபதுமன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து தன் உறவினர்களான அசுரர்களுக்கெல்லாம் ஏராளமான பொருள்களைவாரிப் பரிசளித்தான். ஒருநாள் அப்புதல்வன் இரத்தினக் கால்களையுடைய செம்பொற்றொட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது பலகணி வழியாக சூரியகிரணம் உள்ளே நுழைந்து அவனுடம்பிற் பட்டது. அதன் வெப்பத்தினால் அக்குமரன் விழிப்புற்று மிக்க சினங்கொண்டு தொட்டிலினின்று எழுந்து ஆகாயத்திற் பாய்ந்து சூரியனைத் தன் கரத்தாற் பிடித்துக்கொண்டு நொடிப்பொழுதில் மீண்டு சூரியனைத் தன் தொட்டிலின் காலில் இறுகக் கட்டிப் பிறகு தொட்டிலிற்படுத் துறங்கினான். ஆகாய வீதியில் சூரியனைக் காணாது பிரமதேவர் ஏக்கமுற்று,சூரபதுமனது புதல்வனால் சூரியன் கட்டப்பட்டதைச் சில தேவர்களாலறிந்து, இந்திராதி தேவர்கள் புடைசூழப் புறப்பட்டுச் சூரபதுமனிடஞ் சென்று, சூரியனை விடுவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அப்போது சூரபதுமன் தன் புதல்வனது தீரத்தைத் தேவர்கள் சொல்லக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்று, பிரமதேவரை நோக்கி, "நீங்கள் எனதருமை மைந்தனிடம் சென்று இனிய வசனங்களைக்கூறி சூரியனை விடுவித்துக்கொண்டு போங்கள்!" என்று கூறினான். அவ்வாறே பிரமதேவர் ஏனைய தேவர்களுடன் அக்குழந்தையினிடம் சென்று அளவில்லாத ஆசிமொழிகளை யுரைத்து அவனைப்புகழ்ந்து சூரியனை விடுவிக்கும்படி வேண்டினர். அப்போது அச்சிறுவன் பிரமதேவரை நோக்கி, "நீ உன் சிறந்த படையைத் தருவாயாயின் சூரியனை விடுவிக்கிறேன்" என்றான். பிரமதேவர் தமது அஸ்திரத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க, அவன் உடனே சூரியன் கட்டையவிழ்த்து அவனை விடுவித்தான். அப்போது சூரியன் அப்புதல்வனது வல்லமையைப் புகழ்ந்து அவனுக்குமோகனாஸ்திரத்தையளித்தான். பிறகு தேவர்கள் அவனிடமும் சூரபதுமனிடமும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். அந்நாளில் சூரபதுமன் தனது தீரமிக்க புதல்வனுக்குப் பானுகோபன் எனப் பெயரிட்டான். அப்பானுகோபன் மன்மதனைப்போன்ற அழகுபெற்ற பேருருவமடைந்து திருமாலுடன் போர்செய்து வெற்றிபெற்றான். பிறகு சூரபதுமனுக்குப் பதுமகோமளையினிடத்தேயே அக்கினிமுகாசுரன், இரணியன், வச்சிரவாகு என்னும் புதல்வர்களும் பிறந்தனர். அதன்பின் அவனுக்கு மற்றத் தேவிமார்களிடத்தில் ஏககாலத்தில் மூவாயிரம் புதல்வர்கள் பிறந்தனர். அதே காலத்தில் சிங்கமுகாசுரனுக்கு அதிசூரனென்ற ஒரு புதல்வனும் மற்றும் நூறுபிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். தாரகாசுரனுக்கு அவன் பண்டுசெய்த சிறந்த தவத்தின் பயனாக நத்தை வயிற்றில் முத்துப்பிறப்பதுபோல் ஒரு சற்புத்திரன் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்குச் சுக்கிராசாரியர் அசுரேந்திரன் என்று பெயரிட்டார். மன்மதனைப்போல் சுந்தரமான அவ்விளங் குமரன் ஓதுதற்கரிய கலைகளனைத்தையுமுணர்ந்து,

மலையைப் பார்த்து நாய் குலைத்தால்; மலைக்குக் கேடோ நாய்க்குக் கேடோ ?

அசுரர்களுக்குரிய மாயவித்தைகளையும் பாதகங்களையும் செய்யாதவனையும், பழிக்கஞ்சி நடப்பவனையும், நீதிக்கு மாறுபாடான விஷயங்களை மனத்தினாலும் நினைக்காதவனையும் இருந்தான். அவன் தன்னை எதிர்ப்பவர்களுடன் நியாயமான போர்செய்து அழிக்கும் இயல்பும் வல்லமையுமுடையவன். சதுரக்கள்ளியானது நறுமணமிக்க அகிற் கட்டையைத் தருவதுபோல் அவ்வசுரேந்திரனைப்பெற்று தாரகாசுரன் மாய மாநகரத்தில் வாழ்ந்துகொண் டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், கற்பும் தருமமும் இல்லாதவளும், ஒருவனுக்கு மனைவியாக இல்லாமல் பேரழகினையுடைய வாலிபர்களைத் தேடிப்பிடித்து வலிதிற் புணர்பவளும், தவ முனிவர்கள் செய்யும் யாகங்கள் அழியும்படி கொடுந்தொழில் புரிபவளும், அசுரர்குலத்தை வேருடன் அழிக்கவந்த தீவினைகளி னுருவென்று சொல்லத் தக்கவளுமான சூரபதுமனது தங்கை அஜமுகி யென்பவள் ஒரு நாள் துருவாச முனிவரது ஆசிரமத்தையடைந்து, ஏககாலத்தில் அவர் செய்ததவத்தை யழித்து அவரிடத்தில் புத்திரர்களைப் பெறவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அம்முனிவர் சொன்ன நீதிவார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவரை வலிதிற் புணர்ந்து, உடனே அம்முனிவரைப்போல் ஒரு பிள்ளையையும் தன்னைப்போல் ஆட்டு முகத்தையுடைய மற்றொரு பிள்ளையையும் பெற்று, அவர்களுக்கு வில்வலன், வாதாபி என்று பெயரிட்டாள். அவ்விரண்டு பிள்ளைகளும் தங்கள் தாய் சொல்லியபடி தந்தையான துருவாச மாமுனிவரை வணங்கி, அவரது தவங்களனைத்தையும் தங்களுக்குத் தரும்படி வேண்டினார்கள். அப்போது துருவாச மாமுனிவர் தமது தவங்களைத் தரமுடியாதென்றும் வேறெதாவது பொருளை வேண்டினால் தருவதாகவும் சொன்னார். அதுகேட்டு வில்வலன், வாதாபி இருவர்களும், “இதோ உன்னுயிரை அழித்துவிடுகிறோம்” என்று கர்ச்சித்து அவர்மீது பாய்ந்தார்கள். அதுகண்ட துருவாச மாமுனிவர் மிக்க சினங்கொண்டு, “நீங்கள் குற்றமற்ற முனிவர்களுக்கே நாள்தோறும் இடையூறுகள் செய்து, கடைசியில் அகத்திய மா முனிவரால் அழிவடையுங்கள்!” என்று சபித்து, மாயையினால் தம் உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட் டகன்றார்.

அதன் பிறகு அஜமுகியின் புத்திரர்களிருவரும் முனிவரைக் காணாமல் தங்கள் தாயினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேறொரு வனத்தை யடைந்து அக்கினியின் மத்தியில் நின்று பிரமதேவரை நோக்கிக் கொடியதவம் புரிந்தனர். பலகாலம் அவ்வாறு தவஞ் செய்தும் பிரமதேவர் பிரத்தியக்ஷ மாகாததால், வில்வலன் தன் தம்பியாகிய வாதாபியை வாளினால் வெட்டிக்கொன்று அவன் மாமிசத்தையும் இரத்தத்தையும் அவிசும் நெய்யுமாக உபயோகித்து கொடிய யாகத்தைச் செய்தான். அப்போது பிரமதேவர் அவன்முன் தோன்றி, “அருந்தவ மியற்றுவோனே! நீ கருதிய வரம் யாது?” என்று வினவ, அவன் அவரது பாதங்களை வணங்கி, “எனதையனே! வேள்வித் தீயில் அவிசாகவும் நெய்யாகவும் சேர்ந்து மாய்ந்த என் தம்பி உயிர்பெற்றெழ வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தான். பிரமதேவர் “வாதாபி! நீ எழுவாயாக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, வாதாபி யாகாக்கினியி னின்றும் எழுந்து வந்தான். அப்போது வில்வலன் மகிழ்ச்சியுற்று, மனத்தில் தீயதான ஒரு சூழ்ச்சியைச் செய்து, பிரமதேவரை நோக்கி, “எந்தையே! எனக்கு இன்னொரு வரந்தரவேண்டும்” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான். பிரமதேவர் அது யாதென வினவ, வில்வலன், “புற்களைத் தின்னும் ஆட்டுக்கடாவைப்போல விளங்கும் வாதாபியானவன் இனிமேலும் தேகம் வெட்டப்பட்டு உயிரிழப்பானாயின், நான் அன்புடன் என் தம்பியை ‘உயிர் பெற்றெழுவாயாக’ என்று கூறினவுடனே அவன் பழைய வடிவத்துடன் என் முன்னே வரவேண்டும். இவ்வர மொன்றே யான்பெற விரும்புகின்றேன்” என்று கூறினான். அப்போது பிரமதேவர், “அவ்வாறே பலகாலு மாகுக!” என்று கூறி மறைந்தருளினார். பிறகு வில்வலன் வாதாபி இருவர்களும் சூரபதுமனிடஞ் சென்று தாங்கள் அஜமுகியின் புத்திரர்களென்றும் தாங்கள் உலகத்திலுள்ள முனிவர்களைக் கொல்லும் வல்லமை யுடையவர்க ளென்றும் தெரிவித்து, அவன் மகிழ்ந்து கூறிய வண்ணம் அவனிடம் சிலகாலமிருந்து பிறகு அவ்விடம் விட்டுநீங்கிக் குடகுதேசத்தில் நான்கு வழிகள் கூடும் இடுக்கான இடத்தில் வளப்ப மிக்க காட்டில் ஒரு ஆசிரமத்தைக் கட்டிக்-

கொண்டு யாவரும் விரும்பத்தக்க பலபொருள்
களைச் சேகரித்து வைத்துக்கொண் டிருந்தார்
கள். வில்வலன் தவமுனிவன் போலவும், வா
தாபி பொன்மயமான அழகிய ஆட்டுக் கடா
வைப் போலவும் வேடந் தரித்துக்கொண்டார்-
கள். அவ்வழியே செல்லும் முனிவர்களை
வில்வலன் எதிர்கொண்டு சென்று வணங்கித்
தன் பர்ணசாலைக்குஅழைத்துச்சென்று இனிய
வசனங்களைக்கூறி பலவகைப்பட்ட போஜன
பதார்த்தங்களையும் ஆடாகவுள்ள தன் தம்பி
யை வெட்டிச் சமைத்த கறியையும் அவர்-
களுக்கு அளித்து, அவர்கள் உண்டபின் தன்
தம்பியை அழைப்பான். அப்போது வாதாபி
உயிர்பெற்று அம்முனிவர்கள் வயிற்றைக் கீறிக்
கொன்று வெளியே வருவான். பிறகு இரு
வரும் அவ்வாறு கொன்ற முனிவரை யுண்
பார்கள். பிறகு வில்வலன் தவ முனிவனாக
வும், வாதாபி ஆடாகவும் வேடந் தரிப்பார்கள்.
இப்படியே இவர்கள் பலநாள் முனிவர்களை
யழித்துவந்தார்கள்.

இவ்வாறு அசுரர்களானவர் தேவர்கள்,முனி
வர்கள் முதலாயினோரைத் துன்புறுத்தியும்
அவர்கள் சிறிதும் தீங்குறா வண்ணம் சூரபது
மன் அரசு செலுத்திவந்தான். ஒருநாள் சூரபது
மன் தனது சேனாதிபதிகளி லொருவனை
யழைத்து இந்திரனை உடனே பிடித்துக்
கொண்டுவந்து தன் முன்னே நிறுத்தும்படி
கட்டளையிட்டு, பிறகு ஒன்பது கோடி அசுர
ஸ்திரீகளை யழைத்து இந்திராணியைப் பிடித்
துக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான்.
எண்ணிறந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கிப் போர்க்
கோலத்துடன் அசுரர்களும் அசுர ஸ்திரீகளும்
தேவலோகத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்
கள் வருகையைக்கண்ட தேவதூதர்கள் இந்
திரனிடம் விரைந்து சென்று அவ்விஷயத்
தைத் தெரிவிக்க, இந்திரன் அவர்கள் நோக்க
மின்னதென் றுணர்ந்து உடனே தனது அந்
தப்புரத்துக் கேகி இந்திராணியை அழைத்துக்
கொண்டு மாயையினால் மறைந்து பூலோகத்
துக்குச் சென்றனன். அசுரர்களும் அசுர
ஸ்திரீகளும் அமராவதி நகர முழுவதுந் தேடி
யும் இந்திரனையும் இந்திராணியையும் காணா
மல், தேவர்களைப் பிடித்து இந்திரனும் அவன்
தேவியும் சென்றவிடத்தைச் சொல்லும்படி
அடித்து வருத்தினார்கள். அவர்கள் சென்ற
விடம் தங்களுக்குத் தெரியாதென்று கூறி தங்
களைத் துன்புறுத்தாம லிருக்கும்படி அத்தே
வர்கள் அசுரர்கள் மனமிரங்கும்படிப் பிரார்த்
திக்க,அசுரர்கள்அவர்களைவிட்டுத் தேவலோகத்
தினின்றும் நீங்கி மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று
சூரபதுமனது பாதங்களை வணங்கி நடந்தசங்க
திகளைத் தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்ட சூரபது
மன் அருமையான மாணிக்கத்தையிழந்த சர்ப்
பத்தைப் போலத் துன்பமுற்று தீயைப்போலக்
கோபித்து, தனது தூதுவர்களிற் பலரை
யழைத்து, "நீங்கள் இந்திரனும் இந்திராணி
யும் இருக்குமிடத்தைத் தேடியறிந்து சொல்
வீர்களாக!" என்று கட்டளையிட்டான். உட
னே தூதுவர்கள் தனித்தனியே ஓடிச்சென்று
உலகமெங்குந் தேடினர்; அவ்வாறு தேடியும்
காணாதவர்களாய்த் திரிந்தார்கள்.

மேகவாகனனாகிய இந்திரனும் அவன் தேவி
யும் நீங்கியபின்னர், பொன்னுலகமனைத்தும்
சிறிதும் சிறப்பில்லாமற் பாழடைந்திருந்தது.
அமராவதி நகர முழுவதும் அழுகை யோசை
யே நிறைந்திருந்தது. பொன்னுலகத்தில் அசு
ரர்கள் நுழைந்து தேவர்களுக்குத் துன்ப
மிழைக்குமுன் தேவலோகத்தை விட்டு வை
குந்தத்துக்குச் சென்ற உபேந்திரனைக் காணச்
சென்ற தேவராஜ புத்திரனாகிய ஜயந்தன்
வைகுந்தத்திலிருந்தவாறே பொன்னுலகத்தின்
நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு, தன் தந்தை
யில்லாத காலத்தில் பொன்னுலகத்தைக் காப்
பது தன்கடனே யாகுமெனக் கருதி, பொன்ன
கரத்தை யடைந்தனன். அங்கு சென்றதும்,ஜய
ந்தன் புலம்புகின்ற தேவர்களைக் கண்டு தன்னு
யிரை யொத்த தாய்தந்தையர்களைக் காணாதவ
னாய்ஏக்கமும் இரக்கமும் மிகுந்து செயலற்றுப்
பித்தனைப்போ லிருந்தான். அப்போது நாரத
முனிவர் அவன் மனத்தைத் தேற்றுமாறு அவ
னிடம் சென்றார். அவரைக் கண்டதும் அவ
னெழுந்து அவர் பாதங்களைப் பணிந்து ஆசன
மளித்து அவரருகில் நின்று, "எம்பிரானே!
எங்களுக்குற்ற தீமை, என்று நீங்குமெனச்
சொல்ல வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.
அப்போது நாரதமுனிவர் ஜயந்தனை ஓர் ஆச
னத்திலிருக்கச் செய்து, "தீங்கு வந்தடையு
மாறும் நன்மையுண்டாகுமாறும் அவரவர்கள்
தத்தம் வினையினால் செய்து கொள்ளுகிறார்க
ளே யன்றி, பிறரால், அவை ஒருவரை வந்த

டையமாட்டா. செல்வமும் தரித்திரமும், துன்பமும் மகிழ்ச்சியும் அழிவற்ற ஜீவராசிகளுக்கு நிலையாகவுள்ளவையென்று கொள்ளமுடியாது. உங்கள் தாழ்வும் அசுரர்கள் உயர்வும் நிலைபெற்றிரா. உனது தாய்தந்தையர்கள் தங்களுருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு பூமியில் வசிக்கின்றனர். முன்னம் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்த கஜமுகாசுரன் மடியும் வண்ணம் உன் தந்தை முயற்சி செய்தான். அதுபோல இப்போதும் சூரபதுமன் இறக்குமாறு உன் தந்தை முயற்சி செய்வான் உங்கள் துன்பமும் சீச்கிரம் நீங்கும்" என்று சொல்லி அவனைத் தேற்றிவிட்டுச் சென்றார். ஜயந்தனும் தேவர்களை ஒருவாறு தேற்றி பகைவனாகிய சூரபதுமனது ஏவல்களை நாள்தோறும் செய்து வரும்படி தேவர்களைத் தூண்டிக்கொண்டு விண்ணுலகத்தில் வசித்திருந்தான்.

அசுரர்களிழைத்த தீங்குகளைச் சகியாமல் பொன்னுலகத்தை விட்டு நிலவுலகத்துக்குச் சென்ற இந்திரனும் இந்திராணியும் தென்னாட்டிலுள்ள சீகாழிப்பதியை யடைந்து அதுவே சிறந்த தலமென நிச்சயித்து அங்கு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும் நாளில் சிவபெருமானைப் பூஜை செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையுடையவனாய் அவன் அங்கு ஓர் நந்தவனத்தை யுண்டாக்கி, அதில் புஷ்பித்த மலர்களைப் பறித்து நாள்தோறும் சிவபெருமானது பாதாரவிந்தங்களை மெய்யன்புடன் அருச்சித்துக்கொண்டு வந்தான். அப்போது சூரபதுமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவர்கள் உலகத்தில் தன்னையும் தன் தேவியையும் தேடிவந்த சங்கதி தெரிந்து தேவேந்திரன் இந்திராணியுடன் விரைவாக மூங்கிலுருவங்கொண்டு மறைந்து தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். அசுர தூதர்கள் இந்திரனையும் இந்திராணியையும் காணாமல் நிலவுலகத்தை விட்டகன்றனர். அசுரர்களது கொடுங்கோன்மையால் கரியமேகங்கள் மழைபொழியாமற் போயின. அதனால் இந்திரன் அமைத்த நந்தவனத்திலுள்ள பூச்செடிகள் தீப்பட்டாற் போல வாடின. அதனை யுணர்ந்த இந்திரன் கவலையுற்று வருந்தி சிவபெருமானைத் துதித்தான். அப்போது, "இந்திரனே! இச்சிறந்த தலத்தில் ஒரு நதி வந்து சேரும். ஆதலின் வருந்தாதே!" என்று ஆகாயத்தில் ஒரு அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. இந்திரன் இது சிவபெருமான் திருவருளாகுமென்று எம்பெருமானை வணங்கித் துதித்துக் கவலை யொழித்திருந்தான்.

துருவாச மாமுனிவர் தமது புதல்வர்களாகிய வில்வலன் வாதாபி இருவர்களுக்கு மிட்ட சாபம் நிறைவேறவேண்டுவதற்காகவும் இந்திரனுடைய கவலை நீங்குவதற்காகவும் சிவபெருமானருளினால் திரிகாலஞானம் பெற்ற நாரத மாமுனிவர் விந்தகிரியை யடைந்து, தெய்வ வடிவ மெடுத்துக்கொண்ட அம்மலையினால் வணங்கப்பெற்று, அதனை நோக்கி, "விந்தகிரியே! உன்னிடம் ஒரு புதுமையைச் சொல்ல வந்தேன். சொல்லுகிறேன், கேள். மேருமலையானது தான் சிவபெருமானது வில்லாகவாகிய வலிமையினாலும், உலகமாதாவாகிய பார்வதி தேவியார் தனது மரபில் அன்புடன் வந்து பிறந்தமையினாலும், தான் மலையரசனென்ற கொள்கையினாலும், தான் சூரியமண்டலத்தை யளாவ உயர்ந்திருக்கும் தன்மையினாலும், சிவபெருமான் சங்கரிக்கும் நாள் வரையில் இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தான் ஆதாரமாக நிற்கின்றமையினாலும், ஆயிரஞ்சிகரங்களுடைமையினாலும், சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கைலாயகிரி தன்மீது ஒரு பக்கத்தில் இருக்கப்பெற்றிருக்கின்றமையினாலும், சூரபதுமனால் அழிக்கப்படாமலிருக்கின்றமையினாலும் நவக்கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் தன்னைச் சுற்றிவருகின்றமையினாலும், அநேக தேவர்கள் தன்மீது வாழப்பெற்றிருக்கின்றமையினாலும், தான் பொன்னுருவத்துடன் உயர்ந்திருக்கின்றமையினாலும், அநேக மலைகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்றமையினாலும் தனக்கு இணையானவர் எவருமில்லையெனச் செருக்குற்றிருக்கிறது. அதனை நீ உணர்ந்திலை போலும்!" என்று கூறினார். அது கேட்ட விந்த மலையானது மிகுந்த வீராப்புடன் பெருமூச்செறிந்து நகைத்து, "இது நன்று! பெண்களைப் போல நாணமுற்று வில்லாக வளைந்ததும் ஒரு மேன்மையாகுமோ? எக்காலத்தும் எவ்வுயிர்களையுமளிக்கும் உமாதேவியார் இமயபர்வதராஜன் செய்த தவத்துக்குகந்து அவனிடத்தில் குழந்தையாக வந்தருளினாரேயன்றி அவனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தாரோ? உலகத்தைத் தாங்கி நிற்பவர் இமயபர்வதத்தைப்போல் பலருளர். அவைகளை யெல்லாம் தாங்கி நிற்பது சிவசக்தியா

கும். சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் இமயபர்வதத்தை மாத்திரமே யன்றி ஏழு தீவுகளிலுமுள்ள மலைகளெல்லாவற்றையும் சுற்றி வருகின்றன. அவைகள் கடல்களையும் சுற்றி வருகின்றன. ஆயிரஞ் சிகரங்களுடைமை ஒரு மேன்மை யாகுமோ? பல தலைகளையுடைய சதுரக்கள்ளி நான்கு தலைகளையுடைய பிரமதேவரைவிடப் பெரிதாகுமோ! சூரபதுமன் இது கல் என்று அலக்ஷியஞ்செய்து அழிக்காது விட்டதனால் அது சக்கராயுதத்தையுடைய திருமாலைவிட வலிமை மிக்கதெனக் கொள்ளலாமோ? அவனது பொன்னுருவமானது மண்ணினாற் செய்த பாவையின் அலங்காரத்தைப் போன்றதன்றோ? அவன் தன்னியல்பை நன்றாய் ஆராயவில்லை போலும்! அவனிடத்தில் தங்கியிருக்கும் தேவர்கள் என்னிடத்தில் இருக்கமாட்டேனென்று சொல்லி என்னை இகழாத போது அவர்களது இருக்கை அவனை எங்ஙனம் என்னினும் மேலானவனாக்கும்? சிவபெருமானது திருக்கைலாயத்தைச் சார்ந்ததில்லாத மலைகளேது? முன்னம் ஆதிசேஷன் தன்னை யடைந்து அவன் ஆயிரம் படங்களினாலும் தன் ஆயிரம் சிகரங்களையும் மூடிக்கொண்ட காலத்தில், வாயு தேவன் ஆதிசேஷனைவிடத் தானே வலிமையிற் பெரியனென்று காட்டுமாறு சண்டமாருதம் வீசித் தன் குவடுகளில் மூன்றைப் பெயர்த்து அப்பாலெறிந்ததை இமவான் மறந்தானோ? இரத்தவெறி கொண்டு உலகத்தை யழிக்கத் தொடங்கிய நரசிங்கத்தை யடக்குவதற்காக வீரபத்திரக்கடவுள் தன்னுரு அண்டமெல்லாம் பொருந்த வளர்ந்து சரப பக்ஷியுருக் கொண்டபொழுது தான் ஒரு பருக்கைக் கல்லைப்போல் சிதறுண்டதையும் இமவான் மறந்துவிட்டானோ? அச்சரபபக்ஷியின் சிறகினின்றும் வீசிய காற்றில் தான் மின்மினிப் பூச்சியைப்போல் பறந்ததுகூட அவனுக்கு ஞாபகமில்லையோ? விநாயகக் கடவுள் கஜமுகாசுரன்மீது எறிந்த கொம்பினால் பாரத மெழுதப்படுவதற்கு இமயபர்வதம் ஏடானதும் பொய்யாகுமோ? இமயபர்வதம் ஓர் மலையேயன்றி பிரமனுமல்ல, திருமாலுமல்ல, இந்திரனுமல்ல. அப்படியிருக்க, எதைக் கருதி இமவான் தன்னை மேலானவனாக எண்ணினான்? முனிபுங்கவரே! இமயமலையின் அகங்காரத்தை இதோ அழிக்கிறேன், பாரும்!" என்று கூறி, தனது தெய்வ வடிவம் நீத்து, கோடி விஷ்ணுக்கள் எல்லையில்லாத மாய சரீரங்களைக் கொண்டு திரண்டு நிமிர்ந்தாற் போல ஒரு மாய வித்தையினால் உயர்ந்து வளர்ந்து பிரமலோகத்தை யளாவிநின்றது. அப்போது விந்த மலையானது இமாசலம் வரையிலும் விரிந்து அதை நெருங்கி நின்றது. விந்தமலை அவ்வாறு உயர்ந்து ஆகாய வீதியை யடைந்து நவக்கிரகங்கள் தங்கள் கதியிற் செல்ல மார்க்கமில்லாமற் செய்யவே, அவர்கள் இது யாருடையசெய்கையென்று அறியமுடியாமல் மயங்கிப் பயந்து பிறகு ஆராய்ச்சி செய்து விந்த மலைக்கும் இமயமலைக்கும் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபமே அதற்குக் காரணமெனச் சிவபெருமானருளினால் உணர்ந்து, மேருமலையினருகில் சிவபெருமானது திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கடலையுண்ட குறுமுனிவரான அகத்தியர் அவ்விடம் வந்தால் விந்தமலை யொடுங்குமெனத் தெளிந்து, அகத்தியமாமுனிவரைத் தோத்திரஞ் செய்து தங்களைக் காத்தருளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். அச்சமயம் மேருமலையினொருபுறத்திலுள்ள ஒரு சோலையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அகத்தியமாமுனிவர் அதை யுணர்ந்து விந்தமலையின் வலிமையை யழித்து ஆகாய வழியைப் பண்டுபோற் செய்து அண்டர்களுடைய குறையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து, கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரியவும், கரங்கள் தொழவும், மனம் எலும்புடன் உருகவும், அங்கமெல்லாம் உரோமஞ் சிலிர்க்கவும், முறுக்கிய சடாமுடியையுடைய அண்ணலாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்துப் புகழ்ந்தார். அப்போது சிவபெருமான் வெள்விடை மீதேறிப் பூதகணங்கள் சூழ அங்கு எழுந்தருளினார். உடனே அகத்தியமாமுனிவர் அச்சமுடனெழுந்து பலமுறை வணங்கித் துதித்து நின்றார். தம்முன் நின்ற அத்தவ சிரேஷ்டரைச் சிவபெருமான் நோக்கி, "நீ யாது விரும்பினாய்? அதைக் கூறுவாயாக!" எனப் பணித்தருளவும், அவர், "விந்தகிரியானது மேருவினிடத்துப் பகைமைகொண்டு ஆகாயவழியை யடைந்தது. அதன் வலிமையை யழிக்க அடியேனுக்குச் சிறிது அருள் புரியவேண்டும்" என்று கூறினார். அதுகேட்ட சிவபெருமான், "உனக்கு வலிமையைத் தந்தோம். விந்தத்

மழையும், பிள்ளைப் பேறும் மகாதேவருக்கும் தெரியாது.

தை வேருடனழித்துத் தென்றிசையை யடைந்து சிறந்த பொதியமலையில் வசித்திருப்பாயாக?" என அருளிச்செய்ய, அகத்தியர் வணங்கித் துதித்து, "கிணறு, தடாகம் இவைகளில் நீர் வற்றுவது இயல்பாதலின், தேவரீரது பூசனையை அடியேன் இடையூறின்றிச் செய்யும் பொருட்டு அத்தென்றிசைக்கென்று ஓர் புனித தீர்த்தத்தை யுதவியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தார். உடனே சிவபெருமான் திருக்கைலாயத்திலுள்ள சப்த நதிகளில் மிகவும் தூய்மை பொருந்தியதான காவிரியை வரவழைத்து அகத்தியமுனிவருடன் தென்றிசைக்குச் செல்லும்படி கட்டளையிட, காவிரி மாது எம்பெருமானை நோக்கி, "இறைவனே! இம்முனிவர் பஞ்சேந்திரியங்களை ஜயித்தவரேயெனினும், இவர் ஆண்மகனாதலால் அவருடன் நான் ஏகுதல் தகுதியோ?" என்று வினவினாள். அதற்கு எம்பெருமான், "பெண்ணே! இம்முனிவன் மாறாத மனத்தினையுடையவன்; விருப்பு வெறுப்பில்லாத ஒருமை மனத்தையுடையவன்; நமதன்பர்களில் மிகச் சிறந்தவன்; ஆதலால், இவன் பின்னே நீ போவாயாக!" எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார். பிறகு காவிரி எம்பெருமானை நோக்கி, "இம் முனிவரை விட்டு நான் பிரியுங்காலம் யாது?" என வினவ, எம்பெருமான், "இம்முனிவன் எந்தக் காலத்தில் உன்னை நோக்கிப் போவென்று கூறுகிறானோ அப்பொழுது இவனை விட்டு விலகி நிலவுலகத்திற் சென்று வசிப்பாயாக!" என விதித்தருளினார். பிறகு சிவபெருமான் பணித்தருளியபடி காவிரிநதியானது அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்திற்குள் செல்ல, எம்பெருமான், "அகத்தியனே! நீ தென்றிசை நாட்டுக்குச் செல்வாயாக!" என்று கூறி விடையளித்து பூதகணங்களுடன் மறைந்தருளினார். பிறகு அகத்தியமாமுனிவர் எம்பெருமான் பணித்தருளியபடி தென்றிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மேருமலையினின்றும் புறப்பட்டு அகத்தியர் பூமியின் வழியாகத் தென்றிசைக்குச் செல்லுகையில், சூரபதுமன் தம்பியாகிய தாரகாசுரன் வசித்துவந்த மாயாபுரியை யணுக, அங்கு வசித்துவந்த கிரௌஞ்சமென்னும் பெயரையுடைய அசுரன் அவர் வரவைக் கண்டான். அக்கிரௌஞ்சன் மாயையிற் பெருந்திறமையுள்ளவன்; சுவர்க்கத்தைப் பூமியாகச் செய்வான்; மண்ணுலகத்தை விண்ணுலகமாகத் தோன்றச்செய்வான்; கடலை மலையாக்குவான்; மலையைக் கடலாக்குவான்; அணுவை மேருவாக்குவான்; மேருவைப் பரம அணுவாக்குவான்; ஒருநாழிகையில் பதினாயிரத்திலொரு பாகத்திற்குள்ளே தேவர்களுக்காயினும் துறவிகளுக்காயினும் பலவித மாயைகளைச் செய்து சிறுபொழுதைப் பன்னெடுங் காலமாகத் தோன்றச் செய்வான். அவ்வளவு திறமை வாய்ந்த அசுரர்கோமான் அகத்தியர் வரவைக் கண்டு, விந்தமலையைப்போல் பல சிகரங்களையுடைய மலையாகி தனக்குட் செல்லக்கூடிய ஒரு வழியுடன் நிற்க, அகத்தியர் அவ்வழியே சென்று மலையைக் கடக்கலாமென் றெண்ணி அதன் வழியே செல்ல, ஒரு குரோசதூரம் சென்றதும் அவ்வழி மறைந்து வேறொரு வழி தோன்றிற்று. அகத்தியர் அவ்வழியே செல்ல, அவ்வழியும் முடிவுற்றதைக் கண்டு, வந்த வழியே செல்லத் திரும்புகையில் பழைய வழியும் மறைந்து போயிற்று. அதுகண்டு அகத்தியர் மனச்சஞ்சலத்துடன் சுற்றிப் பார்த்தபோது மற்றொரு வழி காணப்பட்டது. அகத்தியர் அவ்வழியே செல்லுகையில், அவ்வழியைச்சுற்றிப் பெருந்தீ சூழ்ந்துகொண்டது; மேகங்கள் அச்சமுண்டாகும்படி மழை பொழிந்தன; சுழற்காற்று வெகு வேகத்துடன் அடித்தது; இடியின் முழக்கம் மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அதுகண்ட கும்பமுனிவர் சிறிது ஆலோசித்து, அது அசுரர்களது மாயையெனத் தேர்ந்து, மிகுந்த கோபத்துடன் கைகளைக்கொட்டிச் சிரித்து, "நன்று நன்று! ஒரு அசுரனா எனக்கு இத்தீங்கைச் செய்யுந் தகைமையுடையவன்? இதோ அவன் வலியை யழித்தேன்!" என்று கூறி, தமது திருக்கரத்திலுள்ள தண்டத்தினால் அசுரனது மலையுருவத்தின்மீது குத்திப் பெருந் துவாரம் செய்து, பிறகு, "நல்லுணர்வடையாத கொடியோனே! நீ உனது பழைய அசுர வடிவம் நீங்கிப் பெரிய மலையுருவத்துடன் இங்கேயே நின்று, அசுரர்களுக் கெல்லாம் வாசஸ்தானமாகி, தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பலகாலம் கொடுமைகளிழைத்துவரக் கடவாய்! நமது தண்டத்தினால் உன்னிடத்திலுண்டாக்கப்படும் துவாரங்களெல்லாம் பற்பல

மாயைகளுக்கு இருப்பிடங்களாகக் கடவன! இறுதியில் எம்பெருமான் எமக்களித்தருளும் சுப்ரமண்யக் கடவுளது கைவேலினால் அழிவடையக் கடவாய்!" என்று சாபங்கொடுத்து, தமது கமண்டலத்திலுள்ள காவிரிநீரை மந்திரத்தை யுச்சரித்து அம்மலைமீது தெளித்து, அதனால் அவன் மாயமொழிந்தபின் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தென்றிசையை நோக்கிச் சென்றார்.

வழியில் அவர் காசிப்பதிக்குள் நுழைந்து விசுவநாதப் பெருமானது திருவடிகளைச் சேவித்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கி ஆகாயத்தை யூடுருவிச்சென்று நின்ற விந்தமலையை யடைந்து, அதனை நோக்கி, "விந்தமென்னும் பெரியபர்வதமே! யாம் பொதியமலையிற் போய் வசிக்கும் கருத்துடன் வந்தோம். ஆதலின் இப்பொழுதே எமக்குச் சிறிது வழி விடுவாயாக!" என்று கூறினார். அதற்கு அந்த மலை சூரியசந்திரர்களும் செல்லமுடியாமல் ஆகாய நெறியை யடைத்து திருவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட திருமாலைப்போல் உயர்ந்திருக்கும் நான் குறியவனாகிய உனக்கு அஞ்சியோ வழிவிடுவேன்? ஒரு நாளுமில்லை. ஆதலின் நீ வந்தவழியே திரும்பிப் போவாயாக!" என்று மறுமொழி புகன்றது. அதுகேட்ட அகத்தியமாமுனிவர், மிக்க கோபத்துடன் நகைத்து சிவபெருமானது இரண்டு திருவடிகளையுந் தியானித்து, முன்னாளில் இந்திரன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி கடலை யடக்க நீட்டிய கரத்தினைப் பிரமபதம் வரையில் நீட்டி, தேவர்கள் கண்டு வியப்புறுமாறு விந்தமலையின் சிகரத்தில் தமது உள்ளங்கையை வைத்து வலிமையுடன் ஊன்ற அவ்விந்தமலையானது விரைவாகப் பூமியில் தாழ்ந்து பாதாளத்திற்குச் சென்று ஆதிசேஷனுடைய இருப்பிடத்தை யடைந்தது. நரகத்தை யடைபவர்களைப்போலப் பாதாளத்தை யடைந்த விந்தமலையானது பயந்து குறுமுனிவரை நோக்கி, "வள்ளலே! அடியேனுரைப்பதைக் கேட்டருளவேண்டும். அடியேன் உம்மை வணங்காமல் இகழ்ந்து என் மேன்மையை யிழந்தேன். தமியேன் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் வைக்காமல், யான் எப்போது மேலெழுவது என்று உரைத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தது. அப்போது அகத்தியமாமுனிவர் நாரத முனிவர் சூழ்ச்சிக்கேற்ப, "யாம் போய் இவ்வழியே திரும்புவோமாயின் நீ மேலே எழுவாய்!" என்று நகையுடன் கூறினார். விந்தமலை மறைந்தபின் அகத்திய மாமுனிவர் தமது திருக்கரத்தினைச் சுருக்கிக்கொண்டார். துன்பம் நீங்கிய தேவர்கள், புஷ்பவருஷம் சொரிய பொதியமலைக்குச் செல்லத் திருவுளங்கொண்டார். அச்சமயத்தில் சூரியன் முதலிய தேவர்கள் அவரை யடைந்து வணங்கி, "எந்தாய்! தேவரீரருளினால் நாங்கள் ஆகாயமார்க்கத்தில் செல்ல வழிபெற்றோம். இனித் தேவரீர் எங்கள் பொருட்டுப் பொதியமலையிலேயே உறைந்தருள வேண்டும்" என வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதற்கு அகத்தியமாமுனிவர் நன்றெனத் திருவுளமிசைந்து தேவர்களை விண்ணுலகத்துக்குச் செல்லும்படி விடையளித்துவிட்டுத் தென்றிசையை நோக்கி நடந்தார்.

அப்போது மலைகள் நெருங்கிய குடகு தேசத்தில் வசித்துவந்த வில்வலன் வாதாபி யென்னுமிருவர்களும் தங்களுயிரை யிழக்குங்காலம் நெருங்கியவர்களாய் அகத்திய முனிவரது வருகையைக் கண்டு, "இவன்தான் அசுரர்கள் உயிரைப் பறித்தவன்போலும்! இவனுக்கு இப்போதே போஜன மளித்து இவனுயிரையும் ஊனையும் இன்றே கொள்ளை கொள்வோம்" என்று சொல்லி, வாதாபி ஆட்டுக்கிடா உருவத்துடன் மலைச்சாரலில் புல்லைமேயச் செல்ல வில்வலன் தவமுனிவன் உருவொடு அகத்தியரை எதிர்கொண்டு சென்றான். தலையில் சடாமுடி தரித்துக்கொண்டும், நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் திருநீறு அணிந்துகொண்டும், மெய்யெலாம் தூளாய விபூதி பூசிக்கொண்டும், மார்பில் உருத்திராக்ஷமாலை துலங்க அணிந்துகொண்டும், கையில் தண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும், அரையில் மரவுரி யுடுத்துக் கொண்டும் காஞ்சிரங் கனியைப்போலக் கொடிய சிந்தையை யகத்துள்வைத்த சுந்தரவடிவத்துடன் சென்ற பொய்த்தவசியாம் வில்வலன் அகத்திய மாமுனிவரை வணங்கி அஞ்சலி செய்துநின்று, "பாவியேனுடைய ஆசிரமம் இது. இவ்விடம் புனிதமாகும்படி தேவரீர் இங்கெழுந்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் அவ்வசுரனது நோக்கத்தை யுணராதவராய், தமது பாதங்களை வணங்கிக் கிடந்த அவனை நோக்கி, "தவத்தில் ஒப்புயர்வின்றிச் சிறந்தவனே! எழுந்திரு!" எனக் கூறி, பின்னும்,

"நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களிடத்திலும் மற்றத் தவசிகளிடத்திலும் நின்பாற் காணப்படும் நற்குணத்திற் சிறிதளவேனும் நான் கண்டதில்லை. இது உண்மை. நின் ஆசிரமத்துக்குப் போவோம் வா!" என்று கூறியருளினார். உடனே வில்வலன் அவரைத் தனது ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று ஓர் ஆசனத்திலிருத்தி முறைப்படி பூசனைசெய்து, தனது ஆசிரமத்திலேயே தானளிக்கும் உணவைப் புசிக்கவேண்டுமென அவரை வேண்டி, அவர் அதற்கிசைந்தவுடன் தடாகத்துக்குச் சென்று நீராடிப் பரிசுத்தமான ஆடையணிந்து பலவிதமான ஆகாரங்களைச் சமைத்து, கடைசியாக மலைச்சாரலில் புல்லை மேய்ந்துகொண்டு நின்ற தன் தம்பியை வெட்டிகொன்று எலும்பு முதலியவற்றை நீக்கி ஊனை உருசிகரமான கறியாகச் சமைத்து, அகத்திய மாமுனிவரை சமையற்சாலையினருகில் அழைத்துப்போய் ஆசனத்திலிருத்தி பொன் தட்டு ஒன்றையும் பல கிண்ணங்களையும் அவர் முன்வைத்துப்பதார்த்தங்களை அவைகளிலிட்டு முனிவரை வணங்கி அவைகளை யுண்ணும்படி வேண்டினான். அசுரனது வஞ்சகமறியாத அகத்தியமாமுனிவர் அவைகளையுண்டு, அவன் கொடுத்த நன்னீரை யருந்தி, கரங்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டார். அப்போது வில்வலன் அம்முனிவரது பிராணனை வாங்கும் கருத்துடன் அம்முனிவருடைய வயிற்றில் கறியாயிருந்த தன் தம்பியை நினைத்து, "வாதாபி! சீக்கிரம் வருக!" என அன்புடனழைக்க, உடனே அகத்திய முனிவரது வயிற்றினுள் ஆட்டுருவத்தை யடைந்த வாதாபி தன் அண்ணனை விளித்து, "ஆலோசனையின்றி முன்பு கடல் நீரைக் குடித்ததுபோல் என் மாமிசத்தையுமுண்ட இக்கொடியோனுடைய உயிரைவாங்கி அதனால் வலிமை மிகப்பெற்று இவன் சிறிய வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இதோ வருகிறேன்!" என்று கூவிக் கர்ச்சித்தான். அப்போது அகத்திய மாமுனிவர் அசுரர்கள் செய்த மாயையை யுணர்ந்து சினங்கொண்டு, "மாமிசக்கறியாக நான் உண்ட வாதாபியானவன் நான் உண்டபொழுது உயிரிழந்தவனாயிருந்த வண்ணமே அழியக்கடவன்!" என்று சொல்லித் தமது வயிற்றைத் தமது கரத்தால் ஒருமுறை தடவலும், காட்டிலுண்டாகும் பெருந்தீயில் எரிந்து சாம்பராகும் சிறு புதரைப்போல் வாதாபி அழிந்தான். தன் தம்பி அவ்வாறு அழிந்ததைக் கண்டு உக்கிரமான கோபங்கொண்ட வில்வலன் தனது உண்மை யுருவத்துடன் ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையிலேந்தி அகத்தியமா முனிவரைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் சீறிவரவே, அம் மகாமுனிவர் ஒரு தருப்பைப் புல்லைக் கரத்திலெடுத்து, மந்திரத்தை யுச்சரித்து அதைச் சிவாஸ்திரமாகச் செய்து அவன்மீது பிரயோகிக்க அவனும் இறந்தான்.

பிறகு அகத்தியமாமுனிவர் அவ்விடத்தை விட்டுக் கொங்கு தேசத்தை நோக்கிச் சென்றார். அப்போது வில்வலன் வாதாபி இருவர்களும் பைசாச உருவங்களுடன் தம்மைக்கொல்ல நெருங்கிவர, அகத்தியமாமுனிவர் சிறிது ஆலோசனைசெய்து, அவர்கள் துருவாசமாமுனிவரது புத்திரர்களாகையால் அவர்களைக் கொன்ற தம்மைப் பிரும்மஹத்தி தோஷம் சூழ்ந்ததெனத் தேர்ந்து, அது நீங்குமாறு அவ்விடத்தில் சிவபெருமானது திருவடிகளை அன்புடன் அருச்சனை செய்யவேண்டுமென நிச்சயித்து, கொங்கு தேசத்துக் கருகில் அன்புடன் சிவபெருமானை இலிங்கரூபமாகப் பிரதிஷ்டைசெய்து தமது கமண்டலத்திலுள்ள புனிதமான காவிரி தீர்த்தத்தினால் அபிஷேகஞ்செய்து, பலவகை மலர்களையும் தூபதீபங்களையும் அன்னம் முதலிய நிவேதனங்களையும் சேகரித்து முறைப்படி ஆராதித்துத் தமக்கு ஏற்பட்ட பிரும்மஹத்திதோஷம் நீங்கவேண்டுமென்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தார். அவ்வாறு பலகாலம் அன்புடன் சிவபெருமானைப் பூஜித்தபின் எம்பிரான் திருவருளால் அத்தோஷம் நீங்கிற்று.

அகத்தியமாமுனிவர் அவ்வாறு எம்பெருமானை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அதை யுணர்ந்த நாரதமாமுனிவர் தேவகாரியம் நிறைவேறுமாறு சீகாழியில் மூங்கிலுருவத்துடன் தேவேந்திரன் எம்பெருமானை நோக்கி மெய்த்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த விடத்துக்குச் சென்றார். நாரதர் வரவைக் கண்டதும், இந்திரன் தன் சுயரூபத்துடன் அவர்முன் வந்துவணங்க, நாரதமுனிவர், "அரசனே! எழுந்திரு!" என்று சொல்லி அவனைத்தூக்கி மார்போடணைத்து, "இங்கு சுகமாக இருக்கின்றனையோ?" என அன்புடன் வினவினார். அப்

போது இந்திரன் கைதொழுது நின்று, "நற்
குணக்குன்றே போன்ற முனிவரே! தேவரீ
ரது திருவருளினால் அடியேன் இங்கு சுகமாக
வே இருக்கிறேன். ஆனால் சிவபெருமானது
பூஜைக்குமட்டும் ஓர்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது.
அது யாதெனில், முக்கணெந்தையின் பூஜைக்
காகத் தமியேன் அமைத்துள்ள நந்தவனம்
நீரில்லாமல் வாடுகின்றது. சிவபூஜைக்கு மலர்
கள் அகப்படாமல் வருந்துகிறேன். இதுவே
என் ஒரு குறை!" என்றுரைத்துப் பிறகு
அம்முனிவரை ஓர் ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்
செய்து அம்முனிவரர் கட்டளைப்படி தானும்
ஓர் ஆசனத்தி லமர்ந்தான். அப்போது நாரத
மாமுனிவர் இந்திரனை நோக்கி, "இந்திரனே!
அமருலகத்தாட்சி முதலியவை உனக்குக்
கூடிய சீக்கிரத்திற் கைகூடும். ஆகையினால்
வருந்தாமலிரு! இங்கு சிவபூஜைக்கு ஒரு
குறை இருப்பதாகக் கூறினாய். அதுவும் சீக்கி
ரத்தில் நீங்கும். அது எங்ஙனம் நீங்குமென்று
கூறுகிறேன், கேள். இமயமலையினிடத்துப்
பகைமைகொண்டு ஆகாய வீதியை யடைந்த
விந்தமலையின் வலிமையை யழிப்பதற்காக
தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி எம்பெரு
மான் திருவருளையே ஆயுதமாகக்கொண்டு எம்
பெருமான் பணித்தபடி இமயமலைச் சாரலி
லிருந்து பொதியமலைக்குப் புறப்பட்ட அகத்
தியமாமுனிவர் விந்தமலையின் வலிமையை
யழித்து அதைப் பாதாளத்தி லிறுத்தியபின்
தென்றிசையை நோக்கி நடந்து, குடகுதேசத்
தையடைந்து, அங்கு முனிவர்களைக் கொல்லு
வதையே தமது தொழிலாகக் கொண்டிருந்த
சூரபதுமன் மருகர்களாகிய வில்வலன் வாதாபி
யிருவர்களும் தம்மையும் கொல்ல முயன்ற
போது அவர்களை யழித்து, அவ்வாறு அழித்த
தனால் தம்மைச்சூழ்ந்த பிரும்மஹத்திதோஷம்
நீங்குமாறு கொங்குதேசத்துக்கருகில் சிவலிங்
கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசனைசெய்து வருகி
றார். அவருடைய கமண்டலத்தில் எம்பெரு
மானருளால் புனிதமான காவிரிநதி அடங்கி
யிருக்கிறது. அக்காவிரிநதி இங்கு வந்தால்
உன் நந்தவனம் ஒருநாளும் வாடாது. அந்நதி
யை இங்கு வரவழைப்பதற்கு ஒரே வொரு
வழிதான் உண்டு. அது யாதெனில், விநாயகக்
கடவுளை நீ அன்புடன் பூஜித்து அவரது திரு
வருளைப்பெற்று அகத்தியரது கமண்டலத்தைக்
கவிழ்த்து விடும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும்.
கமண்டலம் கவிழ்ந்தால் அந்நதி பிரவகித்து
இங்கு வரும்" என்று கூறி யருளி இந்திர
னிடம் விடைபெற்று அவ்விடம்விட் டகன்
றார்.

உடனே இந்திரன் விநாயகக்கடவுளைப் பிர
திஷ்டைசெய்து அப்பெருமானது சிறிய திரு
வடிகளைப் பூஜித்து, கரும்பு, தேங்காய், தினை மா,
தேன், கனிகள், வெல்லப்பாகு, மோதகம் முத
லியவைகளை அன்புடன் நிவேதனஞ் செய்து,
அவரை மனமுருகப் புகழ்ந்து துதிக்க, அத்தி
முகக் கடவுள் அளவற்ற சிவகணங்கள் சூழ
அங்கு விரைவாக எழுந்தருளினார். உடனே
இந்திரனெழுந்து அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து
வணங்கித் துதிக்க, அப்பெருமான் அருளுடன்
இந்திரனை நோக்கி, "இந்திரனே! நீ செய்த சிற
ந்த பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டோம். நீ விரும்
பிய வரம் யாதென்றுசொல்!" என்று திருவாய்
மலர்ந் தருளினார். அப்போது இந்திரன் "என
தையனே! அடியேன் சிவபெருமானைப் பூஜிக்
கும்பொருட்டு ஒரு நந்தவனத்தை வைத்தேன்.
அது தண்ணீரில்லாமையால் சூரியனது வெய்ய
கிரணங்களால் தீய்ந்து போய்விட்டது. சிவ
பூஜைக்குப் புஷ்பங்கள் கிடைக்காமல் வருந்து
கின்றேன். அத்துன்பம் நீங்கும்படி தேவரீர்
அடியேனுக்கு ஓர் உதவிபுரிந்தருளவேண்டும்.
அதென்னவெனில்: துருவாசமுனிவரது புதல்
வர்களான வில்வலன், வாதாபி இவர்களைக்
கொன்றதனால் தம்மைச்சூழ்ந்த பிரும்மஹத்தி
தோஷம் நீங்குவதற்காக அகத்திய மாமுனிவர்
கொங்குதேசத்தினருகில் நீலகண்டராகிய எம்
பெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து
வருகிறார். அவருடைய கமண்டலத்தில் கா
விரி யென்ற புனிதமான நதியொன் றிருக்
கிறது. தேவரீர் அங்குசென்று அக் கமண்ட
லத்தைக் கவிழ்த்தருளினால், அந்நதி பூமியைச்
சேர்ந்து இங்கு ஓடிவந்து தமியேனது நந்த
வனத்தைச் செழிக்கச் செய்யும். அடியேனுக்கு
இவ் வுதவிபுரிந் தருள வேண்டும்" என்று
சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே உதவி
செய்வதாகச் சொல்லி விநாயகப் பெருமான்
இந்திரனை ஆங்கே நிறுத்திவிட்டு விரைவாகச்
சென்று காகவடிவத்துடன் அகத்தியமாமுனி
வரது கமண்டலத்தின்மீது உட்கார்ந்தார்.
காவிரி நதியானது அம்முனிவரது கமண்ட

மனக்கவலை பலக் குறைவு.

லத்தினுள் சிவபெருமானருளால் வந்திருந்ததையும், அகத்தியர் அதை நோக்கிப் போவென்றுரைக்காவிடில் அது அக்கமண்டலத்தினின்றும் நீங்கக்கூடாததன்மையையுமுணர்ந்த விநாயகக்கடவுள் காகவடிவத்துடன் தந்திரமாய் அக்கமண்டலத்தின் மீது உட்காரவே, அச்சூதை யறியாத அம்முனிவர் காகத்தை நோக்கிக் கரத்தைத் தூக்கிப் போவென ஓட்டினார். உடனே விநாயகப்பெருமான் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டு, "காவிரி நதியே! முன்னம் சிவபெருமான் அருளிச் செய்தபடி அகத்தியர் தமது கரத்தைத் தூக்கி உன்னை நோக்கிப் போவென்றுரைத்தார். ஆகையால் இனி நீ பூமியின்மீது செல்வாயாக!" என்று கூறியருளினார். உடனே காவிரி நதியானது பிரவகித்து விரைவாய்ப் பாய்ந்து சென்றது. அவ்வாறு காவிரி கமண்டலத்தை விட்டு அகன்றவுடனே, தந்திமுகப்பெருமான் காகவடிவத்தை நீத்து வேதாத்தியயனஞ்செய்த ஒரு பிராமணச்சிறுவன் வடிவங்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுச் செல்ல, அவர் அங்ஙனம் செல்லுவதைக் கண்ட அகத்தியமாமுனிவர் கடுஞ்சினங்கொண்டு, "என் கமண்டலத்திலுள்ள நதியைக் கவிழ்த்துவிட்டுச் செல்கிறானே! இவன் வரும்பயனைச் சிறிதும் ஆலோசிக்காத அகந்தையன் போலும்! இவன யாரென்பதையும், இவன் வலிமையினளவு யாதென்பதையும் கணப்பொழுதில் அறிவேன்!" எனக் கூறி, விரைவாக அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார். அதுகண்ட விநாயகக்கடவுள் பெரிதும் அச்சங்கொண்டவர் போல விலகிச்செல்ல, அகத்தியமாமுனிவர் அவர் தலையிற் குட்டவேண்டுமென்று தமது இருகரங்களையும் முஷ்டியாக மடக்கிக்கொண்டு அவரைத் துரத்திச்சென்றார். அவ்வாறு அகத்தியமுனிவரால் துரத்தப்பட்ட குஞ்சரமுகப் பெருமான் அம்முனிவருக்கு மிகவும் சமீபத்திற்செல்லுவார்; திடீரென்று ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் செல்லுவார்; பின்னர் பூமியில் விரைந்து வருவார்; அம்முனிவர் கைக்கு எட்டும்படி நெருங்கும்படி செல்லுவார்; பிறகு திடீரென்று வெகு தூரத்துக்கு அப்பாற் செலலுவார்; அவ்வாறு அவர் பல விடங்களுக்கு அம்முனிவரை யிழுத்து அலைத்து அவரது கரத்துக்கு அகப்படாமல் தப்பித்திரியவும், அம்முனிவர் தளர்ச்சியடைந்து, "இவன் மாயம் சொல்லுதற்கரிது. இனி யான் என் செய்வது?" என்று சொல்லி ஏங்கி நின்றார். அப்போது விநாயகக்கடவுள் தமது திருவுருவத்தைக் காட்டியருள, அகத்திய மாமுனிவர் மனங்கலங்கித் தாம் அவரை எதிரியாகத் துரத்தினதற்காக வருந்தி யேங்கி, விநாயகப் பெருமானைக் குட்டுவதற்காக மடக்கிய தமது கரங்களின் முஷ்டிகளினால் கரிய மேகத்திலுண்டாகும் பேரிடியானது மலையின் நடுவு பிளக்கும்படி ஓயாமல் மகாபலத்துடன் தாக்குவதுபோல் தமது நெற்றி நோகக் குட்டிக் கொள்ளத் தொடங்கினார். அப்போது விநாயகக்கடவுள் அவர் அவ்வாறு குட்டிக் கொண்டதற்குக் காரணம் யாதென்று வினவ, அவர், "ஐயனே! ஒன்று முணராத அடியேன் தேவரீரைப் பிராமணச் சிறுவனென்றெண்ணி உமது தலையிற் குட்ட நினைத்தேன். அதற்குப் பரிகாரமாக இவ்வாறு தன்னைத் தானே தண்டித்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றார். பிறகு அகத்திய மாமுனிவர் அவரது பாதங்களைப் பன்முறை வணங்கித் தமது பிழையைத் திருவுளங் கொள்ளாமல் திருவருள்புரியும்படி பிரார்த்திக்க, விநாயகக்கடவுள் தாம் அவரது கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரியைப் பூமியிற்செல்லவிடுத்ததின் காரணத்தை அவருக்கு எடுத்துரைத்து, அப்புனித நதி தம்மை நீங்கியது கண்டு அவர் மனந்தாளாமற் செய்த காரியங்களைத் தாம் மனத்திற் கொள்வதில்லை யெனவுரைத்து அவரைத் தேற்றி, அம்முனிவர் வேண்டிக் கொண்டபடி அம்முனிவரைப் போல் தமது சந்நிதானத்தில் நின்று இருகரங்களை மடக்கிய முஷ்டிகளால் நெற்றியில் குட்டிக் கொள்பவரது குறைகளைத் தீர்த்து தாயைப்போல் வந்து அருள்புரிவதாகத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார். பின்னும் அப்பெருமான் பிரவகித்துப் பூமியிற் சென்ற காவிரி நதியின் நீரில் ஒருகை யள்ளி துளிநீரு மில்லாத அவ்வகத்தியரது கமண்டலத்துளுள்விட, அக்கமண்டலம் நிரம்பியது மன்றி அதனின்றும் நீர் வழிந்து அந்நதியின் பிரவாகத்துடன் கலந்தது. அங்ஙனம் அம் மாமுனிவருக்கு ஸ்நான பானாதிகளுக்கும் பூசனைகளுக்கும் உபயோகப்படுமாறு ஈசனார் அளித்தருளிய புனிதநீரை அவருக்கு மீண்டுமளித்தருளி அவரது மனத்தைக களிப்பித்து, அம்முனிவரர் மனமகிழ்ந்து

தம்மைத் துதித்ததை யேற்றுக் கொண்டு, விநாயகக் கடவுள் தமது கணங்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர அவ்விடம்விட் டகன்றார். பிறகு அகத்திய மாமுனிவரும் கொங்கு நாட்டினின்றும் நீங்கித் தென்றிசையை நோக்கி விரைவாக நடந்தருளினார்.

போகும் வழியில் அகத்திய மாமுனிவர் குற்றால மென்னும் நகரத்தையடைந்தார். அந்நகரத்தில் திருமுற்ற மெனும் பெயர்பெற்ற திருமாலின் ஆலயமொன் றிருந்தது. அங்குள்ள வேதியர்கள் உண்மையான நூல்களை முறைப்படி ஓதி யுணர்ந்தவராயினும் மோகம் நீங்கப்பெறாது தங்கள் மதத்தையே மேலானதாகக் கருதி, சிவனடியார்களைக் கண்டால் மிகவுஞ் சினங்கொண்டு அவர்களைப் பகைவர்களாகக் கருதி யிகழ்ந்துபேசி, வேதாத்தியயனஞ் செய்தவரெனும் பெயரைமட்டும் பூண்டு தமக்கேற்பட்ட நெறியில் நின் றொழுகாதவராயிருந்தனர். அவைகளை யெல்லா முணர்ந்த அகத்திய மாமுனிவர் அந்நகரினுள் நுழைந்து திருமாலின் ஆலயத்தின் எதிரில் வருதலும், அங்கு கூட்டமாயிருந்த வைஷ்ணவர்கள் அவரை யுற்றுநோக்கிக் கொலையாளர்களைக் கண்டு பதைபதைப்பவரைப்போலப் பெருமூச் செறிந்து கடுங்கோபத்துடன் அவரை நோக்கி, "தரிக்கத்தகாத உருத்திராக்ஷமாலையையும் விபூதியையும் அணிந்துகொண்டாய்! தேவர்களெல்லோருமறிய உலகத்தில் பிச்சையெடுத்தவனுக்கு அடியவனாயிருக்கிறாய்! நீயா இங்குவருவது? கையில் ஏகதண்டத்தையும் நீ தாங்கி யிருக்கிறாய்! புத்தியீனனைப்போல் நில்லாமல் எம்பெருமானுடைய நகரத்தை யணுகாமல் நீங்குவாயாக?" என்று கூறினார்கள். அது கேட்ட அகத்திய மாமுனிவர், "வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள நெறியைத் தள்ளி நிற்போர்களே! இவ்விடம் நீங்கள் கூட்டமாயிருப்பதை யானறியேன். இது நல்லவழி யென்றெண்ணி வந்தேன். உங்கள் தன்மை முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின், யான் இந்நகரத்துக்கு வர நினைத்தேயிருக்க மாட்டேன். கோபங்கொள்ளாதேயுங்கள். நான் இதோ திரும்பிப் போய்விடுகிறேன்" என்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, "திருந்திதேவரும், பிரமதேவரும், துருவாசர், பிருகு, கவுதமர், கண்ணுவர், ததீசி ஆகிய முனிவர்களும் இவர்களுக்கிட்ட சாபங்கள் பொய்க்குமோ!" என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு, உயிர்க்குயிராய்நிற்கும் சிவபெருமானை யிகழ்பவர்களாகிய அவர்களுடைய அகங்காரத்தை வேருடன் களைந்தெறியவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, முன்னாளில் தாம் கற்ற மாயவித்தையினால் பாகவத வேடந் தரித்துக்கொண்டு மீண்டும் அந்நகரத்துக்குள் சென்றார். உடனே அவ்வைஷ்ணவர்கள் அவரையெதிர்கொண்டு சென்று வணங்க, அகத்தியமாமுனிவர் அவர்களது பக்தியைப் புகழ்ந்து, திருமாலின் ஆலயத்துக்குள் தம்மை அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி வேண்டினார். அவ்வாறே அவர்கள் அழைத்துச்செல்ல, அம் முனிவர் தமக்குத் திருமாலை அங்கு ஆராதிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாயிற் றென்றும் அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்துத் தரவேண்டு மென்றும் அவ்வைஷ்ணவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். உடனே அவர்கள் திருமஞ்சனத்துக்குத் தூய்மையான தீர்த்தம், அப்போது பறித்த மலர்கள், செஞ்சந்தனம், அழகிய வஸ்திரம் முதலியவைகளைக் கொண்டுவந்து தர, அம்முனிவர் சிவபெருமானைச் சிந்தையில் தியானித்து ஆங்குள்ள திருமாலின் சிலையின் சிரமீது தமது கரத்தை வைத்து "குறுகு, குறுகு!" என்று கூறினார். அப்போது அச்சிலை அனலிற்பட்ட மெழுகேபோல் குழைந்து இலிங்கத்தின் வடிவமாக ஆயிற்று. உடனே அகத்திய முனிவர் தமது பழைய உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சிவபெருமானை அங்கு பிரதிஷ்டை செய்து முறைப்படி அபிஷேகஞ் செய்து ஆராதிக்கத் தொடங்கினார். அதுகண்ட அவ்வைஷ்ணவர்கள் மகா கோபங்கொண்டு, "முப்புரத்தை யெரித்த கடவுளுக் கடியவனாகிய இக்குறியவன் முன்னால் நாம் இகழ்ந்ததும் நில்லாமற் போவதுபோல் பாசாங்குசெய்து மாறு வேடத்துடன் வஞ்சகமாய் மீண்டுவந்து தனது மாயத்தினால் இவ்வைஷ்ணவ சமயத்தை யழித்துவிட்டான். இவனைப் பிடியுங்கள்!" என்று கூறி அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். உடனே அகத்திய மாமுனிவர் தமது கோபாக்கினியை அவர்கள்மீது செலுத்த, அவர்கள் அதன் வெப்பத்தைத் தாங்கமாட்டாதவர்களாய்த் தங்கள் நகரத்தை விட்டோடிப் பூமியெங்கும் சிதறினார்கள். பிறகு அகத்திய மாமுனிவர்

சிவபெருமானது பூஜையை முறைப்படிசெய்து முடித்து, எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கிப் பொதியமலையை யடைந்து சிவபெருமானது பாதத்தாமரைகளைத் தியானித்து மெய்த்தவ மியற்றிவந்தார்.

அகத்தியமாமுனிவர் பொதியமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அவரைவிட் டகன்ற காவிரிநதியானது கிழக்குமுகமாக விரைந்து சென்று சீகாழிப்பதியில் இந்திரன் அமைத்த நந்தவனத்தைச் செழிப்புறச் செய்தது. இந்திரன் அதுகண்டு வியப்புற்று விநாயகக்கடவுளது அருளைப்புகழ்ந்து, நாள்தோறும் விடியுமுன் எழுந்து மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து சிவபெருமானது பாதமலர்களை முறைப்படி அருச்சித்து ஒப்பற்ற தவத்தைச் செய்து வந்தான். அக்காலத்தில் சூரபதுமனுக்குக் குற்றேவல் செய்து இளைத்துப்போன சில தேவர்கள் மனந்தளர்ந்து அவ்விழிவு தம்மைவிட்டு என்று நீங்குமென வருந்தி பொன்னுலகத்தைவிட்டு மண்ணுலகத்தை யடைந்து தென்னாட்டில் சீகாழிப்பதியில் எம்பிரானை நோக்கித் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த தங்கள் அரசனாகிய இந்திரனிடம் சென்று அவனது பாதங்களைவணங்கி யெழுந்துநின்று, "எமதிறைவனே! தருமத்தை விலக்கிப் புவனமெல்லாஞ் சென்று கொலை செய்துவரும் அவுணர்களுக்கு அடங்கித் தொண்டுசெய்யும்படி எங்களை விட்டுவிட்டுத் தேவரீர் இவ்விடம் வந்திருப்பது நியாயமா? எமையாளும் நாயகன் தேவரீரன்றோ? பூர்வத்தில் கஜமுகாசுரனது ஏவல்களைச் செய்து மெலிந்தோம். இப்போது சூரபதுமனது ஏவல்களைச் செய்து மிகவும் இளைத்தோம். இனி எங்களால் இத்தகைய துன்பங்களைச் சகிக்கமுடியாது. எந்நாளும் தேவரீரையே புகலிடமாகக் கருதும் நாங்கள் பகைவர்களாகிய அசுரர்களால் துன்பமுற்றிருக்க, தேவரீர் உமதுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இங்குவந்து மறைந்திருப்பது உமக்குத் தகுதியோ? எங்களுடைய துன்பம் நீங்க யாதாயினுமொரு காரியத்தைத் தேவரீர் செய்தருளவேண்டும்" எனத் தங்கள் குறைகளைப் பலவாறு எடுத்துக்கூறிப் புலம்பினார்கள். அப்போது இந்திரன் அத்தேவர்களை நோக்கி, "தேவர்காள்! கொடிய சூரபதுமன் என்னை இழிதொழில்களைச் செய்யச் சொன்னதுடன் திருப்தியடையாமல், என்னை அநியாயமாகச் சிறையிலிட்டு இந்திராணியை அபகரித்துக்கொள்ள வெண்ணித் தன் சேனைகளைப் பொன்னுலகத்துக்கு அனுப்பினான். அவனுடைய கெட்ட எண்ணத்தை அறிந்துகொண்ட நான் அவனுடைய மீள்வதற்கரிய சிறையில் நான் அடைபட்டால் நாம் அசுரார்களையழித்து வெற்றிபெறுவதற்குச் சர்வேசுவரரான சிவபெருமானை நோக்கித் தவமியற்ற மார்க்கமில்லாமற் போகுமேயென்று சிந்தித்து, உங்களைவிட்டு இங்குவந்து மறைந்திருந்து எம்பெருமானை ஆராதித்துத் தவமியற்றி வந்தேன். இனி, நாம் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று எம்பெருமானிடம் நமது குறைகளைக்கூறி நம்மை உய்விக்கும்படி பிரார்த்திப்போம், வாருங்கள்!" என்றான். அதுகேட்ட தேவர்கள் பரமானந்தமடைந்து இந்திரனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

உடனே இந்திரன் தேவர்களை ஆங்கே நிறுத்தி இந்திராணியினிடஞ் சென்று தான் திருக்கைலாயத்துக்குத் தேவர்களுடன் செல்வதாக நிச்சயித்ததைத் தெரிவிக்க, இந்திராணி தன்னந்தனியே காட்டி லிருக்கவேண்டுமேயென்றும், அசுரர்கள் வந்து தன்னைத் துன்புறுத்தினால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளத் தன்னாலொன்றும் செய்யமுடியாதே யென்றும் கவலையுற்று ஏங்கித் தானும் திருக்கைலாயத்துக்கு வருவதாகத் தெரிவித்தாள். அதுகேட்ட இந்திரன் "பெண்ணே! நீ அஞ்சாதே! முன்பு கடல்கடைந்த காலத்தில் மோகினி வேடம் பூண்ட திருமாலுடன் காளகண்டராகிய எம்பெருமான் புணர்ந்து, கருங்கடல்போன்ற மேனியும் செவ்வானம் போன்ற சடையும் செண்டை யேந்திய கரமும் உடைய உக்கிரமான புதல்வனைத் தந்தருளினார். அப்புதல்வனுக்கு அரிகரபுத்திரரென்றும் ஐயனாரென்றும் மகாசாத்தாவென்றும் திருநாமம் சூட்டப்பட்டது. அவ்வையனாருக்கு நிகரானவர் எவருமில்லை. நான் வரும்வரையில் உன்னைக் காத்தருளும்படி அப்பெருமானை நான் பிரார்த்திக்கிறேன். நீ கவலையற்றிரு!" என வுரைத்து மகாசாத்தாவைத் தியானித்தான். உடனே மகாசாத்தாவானவர் மேகத்தையொத்த கொடிய யானையின் மீது பூரணை புட்கலை யென்னும் இருதேவிமார்களுடன் பலபூதங்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர இந்திரன்முன் தோன்றினார். உடனே இந்

திரன் அவருடைய திருவடிகளை மெய்யன்புடன் வணங்கி நிற்க, அவர் அவன் விரும்பியது யாதென வினவினார். அப்போது இந்திரன் தான் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திரும்பும் வரையில் இந்திராணியை அசுரர்கள் கையிலகப்படாமல் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே மகாசாத்தாவானவர், "இந்திரனே! நாம் உன் மனைவியைக் காப்போம். நீ கவலையின்றிச் செல் !" என்று கூறி மறைந்தருளினார். இந்திரனும் கவலைநீங்கித் தேவர்களுடன் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோவிலின் வாயிலையடைந்து நந்தி யெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் தன் குறைகளைக்கூறித் தாங்கள் எம்பெருமானைத் தரிசிக்கவந்ததாகத் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட திருநந்திதேவர் "இந்திரனே ! எம்பெருமான் சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். ஆகையினால் எவரும் இப்போது உள்ளே செல்லக்கூடாது" எனத் தெரிவிக்க இந்திரன், "ஐயனே! எம்பெருமானைத் தரிசிக்காமல் நாங்கள் மீண்டும் பூவுலகத்துக்குச் சென்றால் அவுணர்கள் எங்களைச் சிறையிலிடுவார்கள். ஆதலின் எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சமயம் வாய்க்கும் வரையில் இங்கேயே நாங்களிருக்கிறோம்" என்று சொல்லி, நந்தியெம்பெருமானுடைய அனுமதிபெற்று அத்திருவாயிலின் ஓர் புறத்திற் காத்திருத்தனர்.

அப்படியிருக்கையில், சூரபதுமன் தங்கையாகிய அஜமுகி யானவள் துன்முகி யென்னும் தோழியுடன் பூவுலகின்கண் உலவிவருகையில் சீகாழிப்பதியிலுள்ள இந்திரனது நந்தவனத்தைக் கண்டு, இது பூவுலகத்தார் வைத்ததன்று, தேவர்கள் வைத்ததுதான் எனத் தீர்மானித்து, இந்திரன் ஒரு சமயம் அங்கு வசித்துவரலாமெனச் சந்தேகமுற்று, அந்நந்தவனத்தினுள்நுழைந்து பார்க்க, இந்திராணி அங்கு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டு, தன் தமையனாகிய சூரபதுமன் இந்திராணியினிடத்துக் கொண்ட இச்சையைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவளை யணுகி, இந்திரனைப் பலவாறு இகழ்ந்தும் சூரபதுமனைப்புகழ்ந்தும், சூரபதுமனது பட்டமகிஷியாயிருக்கும் பாக்கியம் அவளுக்குக் கிடைக்குமென்றும் சொல்லித்தன்னுடன் வரும்படி அவளையழைத்தாள். இந்திராணி கற்புடைமையைப்பற்றிப் பல உண்மைகளை யெடுத்துரைத்தும் அஜமுகி அவைகளை இலக்ஷியஞ்செய்யாமல் அவளது கரத்தைப் பலாத்காரமாகப் பற்றியிழுத்தாள். இந்திராணி நடுநடுங்கி ஐயனாரைத் தியானித்து, "தேவர்களுக்குள் முதல்வரே! ஓலம்! மெய்யர்க்கு மெய்யரே ! ஓலம் ! வாரணத்திறைவனே! ஓலம் !" என்று கூவினாள். உடனே மகாசாத்தாவினால் இந்திராணிக்குக் காவலாக வைக்கப்பட்டிருந்த வீரர்களிற் சிறந்த வீரரான வீரமாகாளர், கரத்தில் வாளேந்தி இடியோசைபோல் ஆரவாரித்துகொண்டுவந்து இந்திராணியை யிழுத்துச் செல்லும் அஜமுகியை நில்லென்று சொல்லித் தடுத்து, இந்திராணியை நோக்கி, "தாயே! நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம். தங்களைத்தொட்ட அஜமுகியின் கரத்தை இதோ வெட்டித் துணிக்கிறேன்" என்றார். அது கேட்ட அஜமுகி மிகவும் வெகுண்டு, "மும் மூர்த்திகளும், இந்திரனும், மற்றைத் திக் பாலகர்களும் என்னை யெதிர்க்க அஞ்சுவாரெனில், தேவர் கூட்டத்தில் ஒருவனாகிய நீயோ என்னை யிகழ்ந்து தப்புவாய் ?" என்று கூறி உக்கிரமான கோபத்துடன் அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள். வீரமாகாளர் சிறிதும் அஞ்சாது, "அஜமுகி ! இந்திராணி தனித்திருக்கிறாளென்றெண்ணி அவளைத் திருட்டுத்தனமாகப் பிடித்துச் செல்ல முயன்றாய். இவளைவிட்டுச் செல்வாயாயின், நீ செய்த பெருங்குற்றத்தை மன்னிப்பேன். உன்னைக் கொல்லமாட்டேன். பயமின்றிச் செல்லலாம்!" என்றார். அப்போது அஜமுகி, "இவளைக்காக்கும்படி உனக்குக் கட்டளையிட்டவர் யார்?" என்று வினவ, வீரமாகாளர், "மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியும், மேகங்கள்கூடி நின்றாற்போன்ற கருநிறமுடையவரும், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய வெள்ளை யானையை வாகனமாக உடையவருமான ஐயனார் எனக்கு இவ்வேலையை யிட்டார். என் பெயர் வீரர்களில் வீரனான வீரமாகாளன்!" என்று கூறினார். அவர்கூறிய வார்த்தைகள் இந்திரனுக்கும் பொருந்துமாகையால், அஜமுகி அவர் இந்திரனது ஏவலாளனென மயங்கி மகா கோபத்துடன் தனது சூலத்தை அவர்மீதெறிந்தாள். அதை வீரமாகாளர் தமது வாட்படையினால் துணித்தார். பிறகு அவள்

தன் தோழியின் சூலத்தை வாங்கி அவர்மீதெறிய, அதையும் வீரமாகாளர் வாளினால் துணித்தார். பிறகு ஒரு பெரிய மலையைப் பிடுங்கி அவர்மீதெறிந்தாள். வீரமாகாளர் அதையும் தமது வாளினால் வெட்டினார். ஆனால் அவர் வாளும் ஒடிந்தது. அஜமுகியானவள் அவருடைய வல்லமையைக்கண்டு அவரை வெல்லுவது அரிதெனவுணர்ந்து, "அறிவிலியே! இங்கு நில்லாதே! என் தமையன் சூரபதுமனுக்கு இந்திராணியைக் கொண்டு போகிறேன். நீ என்னைத் தடுத்ததை அசுரர்கள் அறிந்தால் உன்னை யழித்துவிடுவார்கள். நான் உன்னைக் கொன்று தின்னாமல் உன் பெரும் பிழையைப் பொறுத்து மன்னித்தேன். பிழைத்துப்போ!" என்று சொல்லிக்கொண்டே இந்திராணியைப் பிடித்துக்கொண்டு திருட்டுத்தனமாய்ச் செல்ல முயன்றாள். உடனே வீரமாகாளர் தமது உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு அஜமுகியை யணுகி இந்திராணியைப் பிடித்த அவளது கரத்தை வெட்டித் துணித்து இந்திராணியை விடுவித்துப் பிறகு அஜமுகியைத் தமது காலினால் உதைத்துத் தள்ளி யுருட்டினார். பிறகு வீரமாகாளர் துன்முகியும் இந்திராணியைச் சிறிதுநேரம் பிடித்திருந்தாளாகையினால் அவள் கையொன்றையும் வெட்டித்துணித்து அவளையும் காலினால் உதைத்துத் தள்ளி யுருட்டினார். அஜமுகியும் துன்முகியும் கோவென்றலறிக்கொண்டு கீழே விழுந்து புரண்டழுதார்கள். பிறகு துன்முகி தேற்ற, அஜமுகி யெழுந்து அவளையுமழைத்துக்கொண்டு வீரமாகாளரையும் தேவர்களையும் சிறையிலடைப்பதாக வீரம் பேசிவிட்டு, தனக்குநேர்ந்த விபத்தைத் தன் தமையன் சூரபதுமனிடம் சொல்வதற்காக வீரமகேந்திரபுரியை நோக்கி நடந்தாள். அவள் அவ்விடம்விட்டகன்றபின், வீரமாகாளர் இந்திராணியை நோக்கி, "தாயே! நீங்கள் அசுரர்களுக்காகப் பயப்படவேண்டாம். தங்கள் நாயகன் வருமளவும் தங்களை நான் காப்பாற்றுகிறேன்" என்று சொல்லி மறைந்தார். பிறகு இந்திராணி அந்த வனத்திலிருந்துகொண்டு தனது நாயகன் தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு சீக்கிரம் மீண்டு வரவேண்டுமென்று தவமியற்றத் தொடங்கினாள்.

—

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

(353-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அன்றுமாலையில் கோவிந்தசாமி முதலியாரும் சுந்தரவல்லியும் தங்கள் புதிய பங்களாவுக்குத் திரும்பிவந்து பார்த்தபோது அவர்களுக்கு அது அடையாளமே தெரியவில்லை. பங்களாவின் வெளிவாசற்படியிலேயே அவர்கள் மோட்டார் வண்டியைவிட்டிறங்கி தங்கள் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துநின்ற தங்கள் சிநேகிதர்களுடன் உல்லாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டும், நடராஜ முதலியாரால் அமைக்கப்பட்டிருந்த மின்சார விநோதங்களைப்பார்த்து ஆநந்தித்துக்கொண்டும் மெல்லநடந்து உள்ளே சென்றனர். முன்கூடத்தின் மத்தியில் ஓர்அழகிய சலவைக்கல் மேஜையைச்சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த விநோதமான நாற்காலிகளில் அமர்ந்து யாவரும் அற்ப ஆகாரம் புசித்தனர். பிறகு நடராஜ முதலியாரும் கனகவல்லியும், கோவிந்தசாமி முதலியாரையும் சுந்தரவல்லியையும் அவரவர்களுடைய அறைகளுக்கு அழைத்துப்போய் அவர்கள் தங்கள் உடைகளைச் சீர்திருத்திக்கொள்ளும்படி தனியேவிட்டுத்திரும்பினார்கள்.

நடராஜமுதலியார் தமது அறையைவிட்டு அகன்றபின், கோவிந்தசாமி முதலியார் தமது ஞாபகக் குறிப்புப் புத்தகத்தை வைப்பதற்காக மேஜையினண்டையிற் சென்றார். மேஜையின் மீது விநோதமான முகர் வைக்கப்பெற்றும், தமது மேல்விலாசம் எழுதப்பெற்றுமிருந்த ஒருகடிதம் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக்கண்டுஆச்சரியப்பட்டு அதைப் பிரித்து வாசித்துப்பார்த்தார். அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது.

"நாளையதினம், அதாவது, சித்திரைமாதம் முதல்தேதியன்று நமக்குள் உள்ள விவாதங்கள் முடிவாய்த் தீரவேண்டும். ஆகையினால் உனக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று, ஆசையில்லாவிட்டால், நீ நாளையதினம் இரவு பத்துமணிக்கு இராயபுரத்துப் பெண்பிள்ளை ஆஸ்பத்திரிக்குப் பத்தடி தூரத்துக்கப்பால் சொக்காய் நிஜார் போட்டுக்கொண்டும், தமது தலைப்பாகையின் மீது இக்கடிதத்தில் காணப்படும் முகரைப் போன்ற வெள்ளிக்குறியை அணிந்துகொண்டும் நிற்கும் ஒருவரை யணுகி, 'எட்டுப்போர்க

ளிஷ்டப்படி வரத்தயாராயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லவேண்டும். அவர் உன்னை எட்டுப்பேர்கள் இருக்குமிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வார். வரத் தவறினால் வேறுவிதமாக உனக்குத் துன்பம் விளைவித்து கணக்குத் தீர்க்கப்படும்."

இவ்வாறு, கையெழுத்து இன்னாருடையது என்று கண்டுபிடிக்கமுடியாமல் பலவிதமாகக் கோணலாய் எழுதியிருந்தது. அதன்கீழே யாதொரு கையொப்பமும் காணப்படவில்லை.

"எட்டுப்பேர்களே! நம்முடைய விவாதத்தின் முடிவு நெருங்கிவிட்டதுபோலும்!" என்று தம்மை யறியாமல் கோவிந்தசாமிமுதலியார் உரக்கச் சொன்னார்.

மறுநிமிஷம் நடராஜ முதலியார் நகைத்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்து, "முதலியாரவாள்! அடிக்கடி 'எட்டுப்பேர்களே!' என்று விளித்து ஏதேதோ சொல்லுகிறீர்களே! அவர்கள் யார்?" என்றார். கோவிந்தசாமி முதலியார், அக்கடிதத்தைத் தமது மேஜைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, "எட்டுப்பேர்கள் என்னுடைய அந்தரங்க நேயர்கள். எங்களுக்குள் சில காலமாகவுள்ள **விவாதம்** தீரப்போகிறது" என்று சொல்லி நகைத்தார். பிறகு இருவரும் போஜனத்திற்காக கீழேயிறங்கிச் சென்றார்கள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

கோவிந்தசாமி முதலியாரும் ஜமீன்தாரும்

முந்தின அத்தியாயத்திற் கூறிய சம்பவங்கள் நடந்த மறுநாள், கோவிந்தசாமி முதலியார் தேவராஜமுதலி தெருவின் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், ஒரு கடைக்கு எதிரில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வண்டியிலிருந்து ஒருவர், "தங்கவேல்! தங்கவேல்!" என்று அவரை யழைத்தார். கோவிந்தசாமி முதலியார் திரும்பிப் பாராமல் தம் வழியே சிறிது விரைவாய்ச் சென்றார். உடனே அவரை யழைத்தவர், வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து வெகு விரைவாய் நடந்து அவரையணுகி, "தங்கவேல்! கூப்பிடக் கூப்பிட காதிற் போட்டுக்கொள்ளாமற் போகிறாயே!" என்றார். அவரைச் சந்தித்து அவருடன் பேச மனமில்லாதவர்போல கோவிந்தசாமி முதலியார் சற்றுத்தயங்கி பிறகு திரும்பி "அந்தப் பெயரால் கூப்பிடப்பட்டு நிரம்ப காலமாயிற்று. அதனால் அந்தப் பெயரே மறந்து போயிற்று" என்றார். "பலே! முப்பது வருஷம் கேட்ட பெயர் இரண்டுவருஷம் கேட்காததால் மறந்துபோயிற்றா? என்னுடன் பேச இஷ்டமில்லை போலும்!" என்றார் அவரை யழைத்தவர்.

கோவிந்த.—ஆம்; ஒருவாறு இஷ்டமில்லை தான். முருகன்பூண்டி ஜமீன்தார் குலத்துக்கே பெரிய அவமானம் நேரும்படி குற்றஞ் செய்து சிறைச்சாலைக்குப் போனபின், அந்தக் குலத்தாருடன் திரும்பவும் கலந்து அதனால் அவர்களுக்குத் திரும்பவும் அவமானம் விளைவிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை.

ஜமீன்தார்.—தங்கவேல்! நீ பேசுவது நன்றாயிருக்கிறது. நீ அம்மனிதனைக் கொல்லாமல் விட்டிருந்தாலன்றோ நம் குலத்துக்கு அவமானம் நேர்ந்திருக்கும். நீ கொன்றதுதான் சரி. அதுதான் நமது குலதருமம். அது போகட்டும். சிறைச்சாலையை விட்டு வெளியேவந்து ஆறுமாத காலமாயிற்றே. இவ்வளவு காலமாய் எங்கே யிருந்தாய்? எவ்வளவு தேடியும் உன்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே. செலவுக்கு என்ன செய்தாய்? எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தால் அனுப்பியிருக்கமாட்டேனா? இவன் கையில் பணமேது என்று எழுதாமலிருந்தாயோ?

கோவிந்த.—அப்படி யெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் இருப்பதாக உனக்குத் தெரிவிப்பதாகவே எனக்கு உத்தேசமில்லை. அதற்காக என் பெயரைக்கூட மாற்றிக்கொண்டு விட்டேன். என் பெயர் தற்காலம் கோவிந்தசாமி முதலியார். ஏதோ கடவுளினருளால் கொஞ்சம் பணமும் கிடைத்திருக்கிறது.

ஜமீன்.— அப்படியா? அதைச் சொல்! இனிமேல் அடிக்கடி நான் உன்னைக் கடன் கேட்பேன்.

கோவிந்த.— முத்துக்குமாரு! உனக்கில்லாத பணம் எனக்கு எதுக்கு? எவ்வளவு வேணுமோ சொல்! பாங்கிக்குச் செக்குக் கொடுக்கிறேன். இவனுக்கு ஏது பாங்கியில் பணம் என்று ஆச்சரியப் படுகிறாயோ! "கோவிந்த நடராஜ பவர் கம்பெனி" என்று புதிதாய்ச் சென்னையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பெரிய கம்பெனியில் நான் முக்கியக் கூட்டாளி!

ஜமீன்.—அப்படியா? சரி. இனிமேல் எனக்குக் கவலையில்லை. கடன்காரர்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் நமது

ஜமீன் உன் கையில் உயர்ந்த ஸ்திதிக்கு வரும்.

கோவிந்த.—முத்துக்குமாரு! என்ன சொன்னாய்? என் கையிலா! நீ இன்னொரு முறை விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகமாயிரு. நமது ஜமீன், கடன் என்பது சிறிதுமில்லாம லிருப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

ஜமீன்.—தங்கவேல்! நான் உயிருட னிருந் தாலல்லவா நீ அவ்வாறெல்லாம் செய்வதற்கு? நேற்றிரவு முத்துவீரன் சங்கத்தைத் தொனித்து என்னை யழைத்தான். இனிமேல் என் வாழ்நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிட முடியும்.

கோவிந்த.—முத்துக்குமாரு? இப்படிப் பட்ட அத்தைப்பாட்டி கதைகளில் உண்மை யாகவே உனக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறதா? அதுவுமன்றி சமீபத்தில் உன் மனைவி இறந்த தைப்பற்றி மனவருத்தத்துடன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், உன் மனத்தில் அகாரண மாகப் பயமுண்டாகி, முத்துவீரன் சங்கம் தொனித்ததாக நீ மருண்டிருக்கலாம்.

ஜமீன்.—தங்கவேல்! நமது குலத்தின் சரித் திரத்தில் நம்பிக்கை யில்லாதவன்போல பேசு கிறாயே. இது அத்தைப்பாட்டி கதையல்ல. நான் மருட்சி யடையவுமில்லை.

கோவிந்த.—முத்தவீரன் சங்கம் தொனித் தது எனக்காக இருக்கலாம். நாளைக்காலையில் நான் பிழைத்திருந்தால் மறு ஜன்மந்தான். முத்துக்குமாரு! நான் சமீபத்தில்தான் ஒரு சிறுமியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டேன். அவள் கர்ப்பமாக இருப்பதாகவும் கேள்விப் பட்டேன். நான் இன்றிரவு உயிரிழப்பேனே யாகில், நீ என் மனைவியையும் குழந்தையை யும் காப்பாற்றுவாயா?

ஜமீன்.—தங்கவேல்! என்ன கேள்வி இது? உன் மனைவி என் மகள், உன் குழந்தை என் குழந்தை. என் ஆவி உள்ளவரையிலும் அவர் களுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. அதி ருக்கட்டும். நீ பேசுவதைப் பார்த்தால், இன்றி ரவு ஏதோ அபாயகரமான சம்பவம் நடக்கும் போ லிருக்கிறதே. அதைத் தடுக்கமுடியாதோ? என்னால் உனக்கு அவ்விஷயத்தில் ஏதேனும் உதவிசெய்ய முடியுமோ?

கோவிந்த.—தடுக்கவும் முடியாது, பிறர் உதவிசெய்யவும் முடியாது. என்னால் முடிந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன். தர்மம் என் கக்ஷியி லிருக்கிறது. அதனால்தான் அலக்ஷிய மாயிருக்கிறேன். நாளையதினம் காலையில் எல் லாம் ஒருவாறு தீர்ந்துவிடும்.

அதுகேட்டு ஜமீன்தார் விசனத்துடன் பெருமூச்செறிந்து, கோவிந்தசாமி முதலியா ரை ஜாக்கிரதையா யிருக்கும்படி சொல்லிவிட் டுத் தம் வண்டியிலேறிச் சென்றார். கோவிந்த சாமி முதலியாரும் தம் வழியே சென்றார். அவரவர் விதியை அவரவர்தாமே அனுபவித் தாகவேண்டும்!

பத்தாம் அத்தியாயம்

எட்டிப்பேர்கள் தோல்வி

இரவு பத்துமணியாயிற்று. இராயபுரம் ஆஸ் பத்திரிக்குச் சமீபத்தில் ஒருவர் மெல்ல நடந்து போய்க்கொண் டிருந்தார். அவருக்குப் பத் தடி தூரத்தில் ஒரு கோச்வண்டி அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தது. அம் மனிதர் ஆஸ்பத்திரியைத் தாண்டிப் பத்தடி தூரம் சென்று, அங்கு நின்றுகொண் டிருந்த ஒருவரை யணுகி, தமது இடதுகையை நீட்டி அவரது தலைப்பாகையிலிருந்த ஒரு வெள்ளிக் குறியை எடுக்க முயன்றார். பாகைக்காரர், "என்ன ஐயா! செய்கிறாய்? சேஷ்டைபண்ணாதே ஐயா!" என்றார். "இல்லை, அந்தக் குறிக்கு என்ன அர்த்தம் என்று பார்க்கலாமென்று நினைத்தேன்" என்றார் மற்றொருவர். "அது தெரிவதனால் உனக்கு யாதொரு பயனுமில்லை. நீதானே நான் எதிர்பார்க்கும் மனிதன்?" என்றார் பாகைக்காரர். "நான் கோவிந்த சாமி முதலியார்! நீ எதிர்பார்க்கும் மனி தன் நான்தானோ என்னவோ, அது உனக் குத்தான் தெரியும்" என்றார் கோவிந்தசாமி முதலியார். அப்போது இன்னொரு கோச் வண்டியும் அவ்விடத்துக்கு வந்துநின்றது. கோவிந்தசாமி முதலியார் அதன் விளக்கு வெ ளிச்சத்தில் தமக்குமுன் நின்றவரைக் கவனித் துப் பார்த்தார். கட்டைக்குட்டையாய் ஒரு மார்வாரி நிற்பதைக்கண்டு, "ஓகோ! தூனி சந்தா? என்ன அப்பா! சௌக்கியமா?" என்று புன்னகையுடன் கேட்டார். அதற்கு தூனிசந்து, "நான் சௌக்கியமா யிருந்தா லென்ன, அசௌக்கியமா யிருந்தாலென்ன உனக்கு? புறப்படு, நேரமாயிற்று. அதோ நிற் கும் வண்டியிலேறு!" என்று சொல்லி, முத லில் கோவிந்தசாமி முதலியாரைத் தொடர்ந்து

வந்த கோச்வண்டியைச் சுட்டிக்காட்டினுன். கோவிந்தசாமி முதலியார் அந்த வண்டியிலேறத் தமக்கிஷ்டமில்லை யென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டு, இரண்டாவதாக அங்கு வந்துநின்ற வண்டியி லேறிக்கொண்டு, "தூனிசந்த்! நீயும் வந்து இந்த வண்டியில் ஏறிக்கொண்டால் உன்னுடன் வருகிறேன். இல்லாவிட்டால் நான் வந்தவழியே திரும்பிச் செல்லுகிறேன்" என்ருர். தூனிசந்த் அவர் சொன்னபடி செய்வதைத்தவிர வேறு வழியில்லையென்று கண்டுகொண்டு, முதலில்வந்த வண்டியினண்டையிற் சென்று அவ்வண்டிக்காரனிடம் ஏதோ இரகசியமாய்ச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிவந்து கோவிந்தசாமி முதலியார் ஏறிக்கொண்டிருந்த வண்டியில் தானும் ஏறிக்கொண்டு, வண்டியை வலையர் வளைவு தாண்டி ஓட்டச் சொன்ஞன்.

வண்டி வெகுவேகமாய்ப் புறப்பட்டுப் பதினைந்து நிமிஷநேரம் ஓடியபின், தூனிசந்த் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லி, கோவிந்தசாமி முதலியாரைப் பார்த்து, "ஐயா! கீழேயிறங்கும். இனிமேல் நடந்துதான் செல்லவேண்டும்" என்ருன். கோவிந்தசாமி முதலியார் கீழேயிறங்கி, "தூனிசந்த்! இன்னும் நிரம்பதூரம் போகவேண்டுமோ?" என்று கேட்டார். "இல்லை. இன்னும் இரண்டு பர்லாங்கு தூரந்தானிருக்கும்" என்ருன் தூனிசந்த். "சரி, இரண்டு பர்லாங்குக்குமேல் ஒரு அடி கூடவிருந்தாலும் நான் திரும்பிவந்து விடுவேன்" என்ருர் கோவிந்தாமி முதலியார். இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். அவர்கள் ஏறிவந்த வண்டி வெகு வேகமாய்ப் புறப்பட்டு பட்டணத்துக்குத் திரும்பிச்சென்றத.

பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் கோவிந்தசாமி முதலியாரும் தூனிசந்தும் பத்தடி உயரமுள்ள சுற்றுச்சுவரையுடைய ஒரு பங்களாவின் வாசற்படியை அடைந்தனர். உடனே கதவு திறந்தது. எங்கிருந்தோ இருவர் திடீரென்று வந்து கோவிந்தசாமி முதலியாரின் இருகைகளையும் பிடித்துக்கொண்டனர். அதில் ஒருவன் பர்மா தேசத்தவன், மற்ருெருவன் பட்டாணித் துருக்கன். இருவரும் கோவிந்தசாமி முதலியாரைப் பிடித்துப் பலாத்காரமாய் உள்ளே நடத்திச் சென்றனர். எதிரே ஒரு மராட்டியன் வந்து, "உம்மைப் பிடித்த நலல வேளை இப்போதாவது வந்தீர்" என்ருன். "உங்களைப்பிடித்த நல்ல வேளையினுல் நான் தான் தாஞக வந்துவிட்டேனே. என்னை இவர்கள் இப்படிப் பிடித்திழுப்பதற்கு அவசியமென்ன?" என்ருர் கோவிந்தசாமி முதலியார். அதற்கு அந்த மராட்டியன், "அவசியமில்லைதான். உம்முடன் பழகும்போது மிகுந்த ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டுமாதலால் அப்படிப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்" என்ருன்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கையில் கோவிந்தசாமிமுதலியார் திடீரென்று திமிறிக்கொண்டு தம்மைப் பிடித்திருந்த இருவரும் பல கஜ தூரத்துக் கப்பாற்போய் விழும்படி உதறிவிட்டு, தமது நிஜார் பைகளிலுள்ள இரண்டு கைத் துப்பாக்கிகளை யெடுத்துச் சுடுவதற்குத் தயாராய்ப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ருர். அடுத்த நிமிஷத்தில்பர்மாக்காரன் எழுந்து ஓடிவந்து கோவிந்தசாமி முதலியார்மீது பாய்ந்தான்; துப்பாக்கி வெடியொன்று கேட்டது; அவன் கோவென்றலறிக் கீழே விழுந்து உருண்டான். கோவிந்தாமி முதலியார் மூராரிராவைப் பார்த்து, "என்ன, ஐயா! உங்களுக்கு மரியாதையே தெரியாதுபோலிருக்கிறதே! நீங்கள் அழைத்து நான் வந்திருக்க, என்னைக் கைதியைப்போல நடத்துகிறீர்களே! பத்திரமாயிருங்கள்! இன்னும் இருபது பேர்களைக் கீழே வீழ்த்த வெடி குண்டு இருக்கிறது. பத்திரம்!" என்ருர். அதற்கு அவர், "நீர் மகா துஷ்டர்" என்றுகேள்விப்பட்டேன். ஆனுலும் இவ்வளவு மூர்க்கத்தன முடையவராயிருப்பீரென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. இன்று நடக்கப்போகிற விவகாரங்களில் இப்படித்தான் நடந்துகொள்வதாக உமக்கு உத்தசேமோ?" என்ருர்.

"நீங்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறீர்களோ அப்படித்தான் நானும் நடந்துகொள்வேன். ஆகையினுல் வழியைக் காட்டிக்கொண்டு முன்னே போங்கள்! உங்கள் துப்பாக்கியை யெடுக்க முயலாதேயுங்கள்! முயன்ருல், அடுத்தநிமிஷம் என் துப்பாக்கிக்கு இரையாவீர்கள்!" என்ருர் கோவிந்தசாமி முதலியார்.

அவர்கள் அவருடைய வார்த்தைக் கிணங்கி நடக்கவேண்டுவது அவசியமென வுணர்ந்து, மரியாதையாய்க் கைகளை மேலே தூக்கிக்

கொண்டு முன்னே சென்றார்கள். தோட்டத்தின் வழியே இருபதடி தூரம் சென்றதும், ஓர் படிக்கட்டும் அப் படிக்கட்டின் தலைப்புறத்தில் ஒரு வாசற்படியும் இருந்தன. கோவிந்தசாமி முதலியார் அவ்வாசற்படிக்குள் நுழைந்து இரண்டடி எடுத்து வைக்குமுன், நாலைந்து பேர்கள் எங்கிருந்தோ அவருக்குப் பின்னால் வந்து அவர்மேல் விழுந்து அவரைப் பிடித்து அமுக்கினார்கள். அவர் தம்மாலியன்ற மட்டும் திமிறிக்கொள்ள முயன்றார். திடீரென்று அவர் பிடரியின்மீது பலமான தடியடியொன்று விழுந்தது. உடனே அவர் பிரக்ஞையிழந்தார்.

மூர்ச்சை தெளிந்ததும், அவர் தம்மீது இருவர் பெரிய மரக்கால்களினால் குளிர்ந்த தண்ணீரை வீசிக்கொண்டிருந்ததையும் தமது உடைகளெல்லாம் நனைந்து, தண்ணீர் சொட்டிக்கொண்டிருந்ததையும், தாம் ஒரு நாற்காலியின் மீது வைக்கப்பட்டு நாற்காலியோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்ததையும் கண்டார். நாற்காலியை அசைத்துப்பார்த்து அது அசையாததைக் கண்டு அதுவும் தரையில் ஆணிகளினால் பொருத்தப்பட் டிருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்தார். அவருக்கு எதிரே எட்டுப்பேர்கள் பல ஜாதியார்கள் நின்றுகொண்டும் நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு மிருந்தார்கள்.

அப்போது முராரிராவ் கோவிந்தசாமி முதலியாரைப்பார்த்து, “ஓய்! உம்மை இப்படிச் சிக்ஷிப்பதாக எங்களுக்கு முதலில் எண்ணமில்லை. உம்முடைய முரட்டுத்தனத்தினாலேயே இப்படிப்பட்ட சிக்ஷை உமக்குக் கிடைத்தது. இனிமேலாகிலும் வணக்கமாயிரும். எங்கள் சொத்துக்களை நீர் இஷ்டப்படி செலவழித்துக் கொண்டுவருகிறீர். செலவழிந்து போனதைப் பற்றி உம்மைத் தண்டிப்பதாக எங்களுக்கு உத்தேசமில்லை. போனது போக, பாக்கியை மரியாதையாய்க் கொடுத்துவிடும். உம்முடைய வழிக்கு நாங்கள் வருவதில்லை” என்றார். கோவிந்தசாமி முதலியார் நகைத்து, “ஆகா! என்ன பெருங்குணம்! நீர்தாம் சூதுநோட்டு அச்சிடும் அயோக்கியனோ?” என்றார். முராரிராவ் கடுஞ்சினங்கொண்டு, பர்மாக்காரனை விட்டு கோவிந்தசாமி முதலியாரை குதிரைச் சவுக்கினால் அடிக்கச் சொன்னார். அவன் அவர் தம்மைத் துப்பாக்கியினால் சுட்ட ஆத்திரத்தையெல்லாம் உபயோகித்து அவர் உதடுகளிலிருந்து இரத்தம் பீறிடும்படி அடித்தான். அவர் அதையும் இலக்ஷியஞ்செய்யாமல், “உங்களுடைய சொத்து என்றீரே! உங்கள் பாட்டன்மார்கள் தேடிய சொத்தா? சொத்து யார் கையிலே அகப்படுகிறதோ அவர்களுடையது தான் என்று சொன்னால், தற்காலம் என் கையில் அது இருப்பதனால் அது என்னுடைய சொத்துத்தான். உங்களாலாவதைச் செய்யுங்கள். சொத்து உங்கள் கைக்குத் திரும்பாது” என்றார்.

அதுகேட்டு அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அதிகக் கோபமுற்று, அவரை அடித்தும் மற்றும் பல விதமாகவும் துன்புறுத்தினார்கள். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு கோவிந்தசாமி முதலியார் நகைத்துக்கொண்டே அவர்களைப் பலவிதமாகத் திட்டிக்கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு சிறு கதவு திறந்து, அதன்வழியே சுந்தரவல்லியும் மற்றொரு ஸ்திரீயும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அதுவரை வாடாத கோவிந்தசாமி முதலியார் முகம் வாட்டமுற்றது. “சுந்தரவல்லி! இங்கு எப்படி வந்தாய்?” என்று அவர் கூவினார். துக்கம் நிறைந்த அவர் குரலைக் கேட்டவுடன் சுந்தரவல்லி அவர் புறமாக வேகமாய்ப் பாய்ந்தாள். உடனே இருவர் அவளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு முராரிராவ் அவளை நோக்கி, “அம்மா! உனக்கு நாங்கள் யாதொரு தீங்கும் செய்ய மாட்டோம். அதோ உட்கார்ந்திருக்கிறானே திருடன், கொலைபாதகன், அயோக்கிய சிகாமணி! அவனுக்குப் புத்திசொல்லி, எங்கள் பொருளை-நாங்கள் வெகுநாள் உயிரைத் துரும்பாக எண்ணி உழைத்துத்தேடிய பொருளை-எங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி அவனைத் தூண்டுவதற்காகவே உன்னை இங்கே அழைத்துவரச் சொன்னோம். நீயாவது அவனுக்கு நல்லபுத்தி சொல்!” என்றார்.

அதுகேட்ட சுந்தரவல்லி தன் கணவனை நோக்கி, “என் அன்பே! தங்களைப்பற்றிப் பல கொடிய அவதூறுகளைச் சொல்லி என்னை நம்பும்படி செய்து அவைகளை நிரூபிப்பதாகச் சொல்லி என்னை அந்தஸ்திரீ இங்கே அழைத்து வந்தாள். இப்போதும் அவர்கள் பேசியதெல்லாம் பொய்யென்று நன்றாய் விளங்கி

R011-109 1218 398

விட்டது. என் துக்கமும் ஒழிந்தது. என்னைப்பற்றித் தாங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். தங்களுக்கு அவமானம் நேரிடமாவிருக்கும்படி தாங்கள் நடந்துகொள்ளலாம்" என்றாள்.

உடனே அவளைப் பிடித்துநின்ற இருவர்களும் முராரிராவ் செய்த சைகைக்கிணங்க அவளை ஒரு தூணில் இருகக்கட்டினார்கள். பர்மாக்காரன் குதிரைச்சவுக்கை யெடுத்துக்கொண்டு தயாராய் நின்றான். அப்போது அவ்வறையின் கதவு மடமடவென்று இடிக்கப்பட்டது.கட்டப்பாரையினால்கதவு பெயர்க்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. "விளக்கை அவித்துவிட்டு எல்லோரும் தப்பும் வழியைத் தேடுங்கள் !" என்றுகூவினார் மார்க்கசகாய முதலியார். "நமது பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டு நம்மை அவமரியாதையாகப் பேசி, போலீஸ்காரரையும் வஞ்சகமாய் இங்கே தருவித்த இந்த அயோக்கியப் பயலை சும்மா விடுவதில்லை" என்று சொல்லி,முராரிராவ் மேஜையின்மீது வைக்கப்பட்டிருந்த கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய துப்பாக்கிகளி லொன்றை யெடுத்து கோவிந்தசாமி முதலியார்மீது குறிபார்த்துப் பிடித்தார். விளக்கு திடீரென்று அவிக்கப்பட்டது. பலர் நாற்புறமும் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. சுந்தரவல்லி, "ஐயோ! பர்மாக்காரன் என்னைக் குத்துகிறான் !" என்று கூவினாள். அவ்வறையின் கதவு பெயர்ந்து திடீரென்று விழுந்தது. பலர் லாந்தர்களுடன் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். "தங்கவேல் ! எங்கே இருக்கிறாய் ?" என்று ஒரு குரல் கூவிற்று. கோவிந்தசாமி முதலியார், "முத்துக்குமாரு! என் மனைவியைபர்மாக்காரன் குத்துகிறான். அவளைக் காப்பாற்று !" என்றார். ஒரு துப்பாக்கி வெடிச் சத்தம் கேட்டது. "சங்கு பொய்யாகாது ! என் காலமாயிற்று !" என்று கூவி முருகன்பூண்டி ஜமீன்தார் பொத்தென்று கீழே விழுந்தார். "யார்ஐயா சுட்டது ? முராரிராவாகத்தா னிருக்கவேண்டும். பத்திரம். இனிமேற் சுடாதேயும். மரணதண்டனை கிடைக்கும்" என்று மார்க்கசகாய முதலியார் கூவினார். இன்னொரு வெடிச் சத்தம் கேட்டது. "என் காலமும் ஆயிற்று !" என்று கூவி முராரிராவ் பொத்தென வீழ்ந்தார்.

இவைகளெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் முடிந்தன. இறந்த முராரிராவ் போக,மற்ற ஏழு பேர்களும் பிடிக்கப்பட்டனர். முருகன்பூண்டி ஜமீன்தார் மரணத் தருவாயி லிருந்தார். கோவிந்தசாமி முதலியாரும் சுந்தரவல்லியும் அவருக்கு அருகே சென்று கண்ணீர் சொரிந்தனர். அப்போது ஜமீன்தார், "தங்கவேல்! ஜமீன்தாராக இருக்கத் தகுந்தவன் நீதான். சுந்தரவல்லியுடன் சுகமாய் இரு ! நான் போய் வருகிறேன்". என்று சொல்லி இவ்வுலகத்தை விட் டகன்றார்.

கோவிந்தசாமி முதலியாராகிய தங்கவேல் முதலியார் முருகன்பூண்டி ஜமீன்தாரானார். முதன்முதலில் அவர் செய்த காரியம் நிஜமான கோவிந்தசாமி முதலியார் அபகரித்து வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த நகைகளை அவைகளின் சொந்தக்காரர்களுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்தது தான். அதற்கு நிஜமான கோவிந்தசாமி முதலியார் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புப் புத்தகமே உதவியாக இருந்தது. பிறகுஅவர் மிகுந்திருந்த ஏராளமானபொருளைக்கொண்டு தமது ஜமீனைப் பெரிதாக்கி விருத்திசெய்து தமது குடிகளின் உண்மையான விசுவாசத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, சகல செல்வங்களுடனும் மக்கட்பேறுடனும், நிகரற்ற பத்தினியின் அளவற்ற அன்புடனும், ஈசனது திருவருளுடனும் சுகமாய்ப் பெருங்கீர்த்தியுடன் வெகுகாலம் தமது நாட்டுக்கு ஓர் திலகமாய் விளங்கிவந்தார். சுபம் !

(361-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி).

களிற் சேர்த்துக்கொள்ள நீ மறுப்பாயே யாகில் உலகத்தார் உன்னை இரக்கமற்றவனென்று பழிப்பார்கள். ஐயனே ! கடைசியாக ஒன்று கூறுகிறேன். கேட்டருள வேண்டும். குழந்தையைக் காப்பாற்ற வல்ல ஒரு தகப்பன் முன்னே, ஒரு குழந்தை யோடி பால் நாற்றம் வீசும் வாயினால் குதலைச் சொற்களுடன் 'என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் !' என்று கூவி, அத்தகப்பன் மனமிரங்கித் தன்னையெடுத்து இரக்ஷிக்காததைக் கண்டு துயருற்று, 'என் தந்தை என்னைக் காப்பாற்றமாட்டேன் என்று விட்டான். நான் அநாதையானேன்! என்னை இனி எடுத்து இரக்ஷிக்கக்கூடியவர் யார்?' என்று புலம்பி யழுதால், அதுகண்ட உலகத்தார் அத்தகப்பனை எளிதில் விடுவார்களோ ? உலகத்தில் யாவர்க்கும் உலகத்தார் காட்டும் இப்பரிவு என் விஷயத்தில் மட்டும் ஏற்படாமற் போகுமோ ? [ஆகையினால் உலகத்தாரது பழிக்கும் சிக்ஷைக்கும் நீ ஆளாகாமல் என்னை இரக்ஷித்தருள்வாயாக !]

Rell-110
1218
399

பார்க்கவன்

அல்லது

பரம ரஹஸ்யம்

(317-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

எட்டாம் அத்தியாயம்

கல்பகம் பார்க்கவன்பால் மீள்கிருள்

லாவண்யபுரக் கோட்டையில் ஒருநாட் காலையில் பார்க்கவன் மாடிச்சாளரத்தின் வழியாய் தன் ஜனன நகரமாகிய தார்த்தூரகமிருக்கும் திசையைநோக்கி தூரத்திலிருந்து காணப்படும் மாடமாளிகைகளும், ஆகாயத்தை யளாவிய சோலைகளும் ஆகிய இத்தகைய காட்சியைக் கண்டு களிப்பெய்தியிருந்தான். அப்படியிருக்கும்போது அந்தத் திசையிலிருந்து புருக்கூட்டம் ஒன்று வருவதையும் கணடான். அவைகள் நேரே பறந்துவந்து கோட்டையின்மேல் பார்க்கவனிருக்கும் அறைக்கு அருகில் வந்துட்கார்ந்தன.

“ஆ! இப்புருக்கள் தார்த்தூரகத்திலிருந்து வருகின்றன. இவைகள் கட்டாயம் மறுபடியும் அங்குதான் போய்ச்சேரும். இவையொன்றின் சிறகில் சிறுநிருபத்தைவைத்து ஏன்நான் சமாசாரமனுப்பக்கூடாது” என்று பார்க்கவன் அப்பொழுது நினைத்தான். சிறிதுநேரம் ஆலோசனை செய்து “இதோ, அப்படியே செய்கிறேன்” என்முன். அவ்வண்ணமே அப்புருக்களில் ஒன்றைப்பிடிக்க வகைதேடி, ஒன்றைக் கைப்பற்றினன். தன்னுடைய செவிலித் தாய்க்கு ஒருகடிதம் எழுதியனுப்பி யார் கையில் அது கிடைத்தாலும் அதை அவளிடம் சேர்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்வதாக எழுதியிருந்தான். கல்பகத்திற்கும் ஒரு சிறுகடிதம் அதில் அடக்கம் செய்திருந்தான். சிறகின்கீழ் நிருபத்தைக் கட்டிவிட்டு பட்சியைப் பறக்கவிடுத்தான். புருவும் மிகவும் களிப்புடன் தார்த்தூரகத்தை யடைந்தது. கடிதங்களும் கிரமமாகச் சேரவேண்டியவர்களிடம் வந்துசேர்ந்தன.

ஒருநாள் அஸ்தமித்து இருட்டும் ஸமயம். நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்முய் ஆகாயத்தில் தோன்றி ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. பார்க்கவ னிருக்கும் அறைக்கு வரும் படிக்கட்டில் யாரோவருகிற சப்தம் கேட்டது. பேச்சுக்குரலும் பார்க்கவனுக்கு இன்னருடையதென்று உடனே புலப்பட்டதுபோல் தோன்றியது. ஆம்! கல்பகத்தின் இனிய மிருதுவான குரலல்லவா அது!

கல்பகம் அவ்விடம் வரக் காரணமென்னவென்று பார்க்கவன் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் தன்னறைக்கதவின் இலைகள் (ஜன்னல்கள் போன்று கதவும் இலைக்கதவாயிருந்தது) திறக்கப்படவும் கல்பகம் அத்தியந்த ஆனந்தத்தைக் குறிக்கும் முகத்துடன் “பார்க்கவ! இங்கே நானும் வந்துவிட்டேன்” என்முள்.

“ஒ, கல்பகம்! கல்பகம்!” என்முன் பார்க்கவன்.

“பார்க்கவ, சற்றுத் தாழ்த்தியே பேசலாம். அதோ, பின்னல் எங்கள் தகப்பனர் வருகின்ருர்.”

“உன் தகப்பனரா!”

“ஆமாம்! அதோ படிக்கட்டுகளின் கீழே முற்றத்தில் இருக்கிருர். லாவண்யபுரிக்கோட்டைக்காவலரிடமிருந்து எல்லாவிஷயங்களையும் கேட்டுக்கொள்கிருர்; இதோ வந்துவிடுவார்.”

“என்ன, இக்கோட்டைக் காவற்காரரிடமிருந்தா?”

“ஆம், சற்றுக் கவனித்துக் கேட்டால் எல்லாம் தெரியும். நம் அரசருக்கு ரத்னபுரிக் சருகாமையில் சிறு நிலம் இருக்கிறது. அவ்விடத்தில் என் அத்தை இருக்கிருள். உம்முடைய கடிதம் வந்தபிறகு நான் என் அத்தையினிடம் சென்றிருந்தேன். அங்கு அரசர் வந்திருந்தபோது என் தகப்பனரை லாவண்யபுரிக்கோட்டைக்கு மாற்றும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டேன். அரசருக்கு இவ்விஷயங்கள் ஏதாவது தெரிந்திருந்தால் ஒத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார். நான் கேட்டவண்ணமே மாற்றிவிடுவதாக வாக்களித்தார். ஆகையினல்தான் இங்கிருக்கிருேம்.”

“ஆ! அப்படியா? நீ இங்கேயே இருக்கப் போகிருயா?”

“ஆம்” என்று சொல்லிவிட்டு “இதோ அப்பாவும் வந்துவிட்டார்” என்று வேகமாய்க் கீழே இறங்கி தன் தகப்பனரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவந்தாள்.

கிராதன் தன் நாயுடன் அக்கோட்டையைச் சுற்றிப்பார்க்கும்பொருட்டு வந்தான். பார்க்கவனறைக்குள் நுழைந்து பார்க்கவனைப் பார்த்து

மாடுதின்னிக்கு வாக்குச் சுத்தம் உண்டா?

" அப்பேன்! பார்த்தாயா, இனிமேல் நான்தான் உங்கள் காவலாளன். எல்லா விஷயத்திலும் ஒழுங்காக நடக்கவேணும். இல்லாவிட்டால் நான் நல்லவனுயிருந்த போதிலும் வெகு கடினமாய் நடத்தவேண்டியிருக்கும். தெரிந்ததா ?" என்முன்.

" கிராத! உம்மைப்பற்றி வெகு நன்ருக எனக்குத் தெரியும் " என்று சொல்லிக்கொண்டே கிராதன் கையில் பிடித்திருந்த லாந்தர் வெளிச்சத்திற்குச் சரியாய் வந்தான்.

" ஹோ, நீயா, பார்க்கவனு, அடடா, என்ன ஆச்சரியம்! " என்முன் கிராதன்.

" ஆம், கிராத! உம்மைக் கண்டதில் நிரம்பச் சந்தோஷம் எனக்கு! கைக் காயம் எல்லாம் நன்ருய் ஆறிவிட்டதா ?"

கிராதன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

" ஐயா, கிராத! நான் உமது கைக்குச் சிகிச்சை செய்தது உமக்குத் திருப்தியில்லையா ?"

" ஹூம்—அப்படி ஒன்றுமில்லை. நீ வெகு பக்குவமாய்க் கட்டினையல்லவா? வெகு சீக்கிரத்திலேயே அது குணமாய் விட்டதப்பா! எல்லாம் சரிதான்—இவ்விடத்தில் முன்னிருந்தாற்போ லிருக்கமுடியாது " என்று மெதுவாய் ஜன்னலண்டை சென்முன். இவன் குரலைக் கேட்டதனுலும் லாந்தரின் வெளிச்சத்தினுலும் அங்கு தம் கூண்டிலிருந்த இரண்டு புருக்கள் பயந்து வெளியே பறந்துபோயின.

" ஹோ ! இதென்ன ?" என்று கூவினன் கிராதன்.

" என் புருக்கள்."

" உன்னுடைய புருக்களா? உன்னுடைய புருக்கள்—முன்னமேயே ஆரம்பித்துவிட்டாயா? ஹூம்—இருக்கட்டும்! இருக்கட்டும்! நாளைக்குச் சொல்லுகிறேன் பார் !" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜன்னலருகிற் சென்று வெளியிலிருந்த புருக்கூண்டுகளைப் பார்க்கலானன். பார்க்கவன் இதற்குள் வாசற்கதவண்டை வரவும் கல்பகம் "சாப்பிட்டு விட்டு" என்று பார்க்கவனுடன் சொன்னுள். கிராதன் மறுநாள் அப்புருக்களைப் பிடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி கூடுகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தானே, தவிர பார்க்கவன் கல்பகம் இவர்கள் என்ன பேசினுர்கள் என்பதைக் கவனித்தானல்லன். ஜன்னற்கதவை மூடிக்கொண்டு, கல்பகத்தை வெளியே வரச்சொல்லி பார்க்கவனிருக்கும் அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே சென்முன்.

பார்க்கவனே கிராதன் தன் அறையைவிட்டகன்றதும் தன் வெளிச்சன்னலைத் திறந்து புருக்கூண்டுகளை நன்ருய்க் கலைத்துவிட்டான். அவைகளைக் கிராதனுக்குக் காட்டிக்கொடுப்பதைக்காட்டிலும் வெளியே துரத்திவிடுவதே மேலென நினைத்தான் பார்க்கவன்.

பார்க்கவன் தனியே எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் கையில் விளக்குடன் கல்பகம் கதவின் இலைகளைத் திறந்து,

"இதோ நான் வந்துவிட்டேன். பார்க்கவ, என்ன சொல்கிருய்?" என்முள்.

"கல்பகம், அதிருக்கட்டும் நீ எப்படிவந்தாய் இந்த இருட்டில்? ஏன் வந்தாய்?"

"பார்க்கவ,நான் இதோ விளக்குடன்வந்திருக்கிறேனே! பயமென்ன? சாப்பிட்டதும் என் தகப்பனுர் தூங்கிவிடுகிருர். எனக்குத் தன்னந்தனியே இருப்பது நிரம்ப கஷ்டமாயிருக்கிறது. தூக்கம் வருகிறவரையிலும் உம்முடன் பேசிக்கொண்டிருக்கலாமென்று வந்தேன்."

"உன் தகப்பனுர் விழித்துக் கொண்டால் கோபிக்கமாட்டாரா ? "

"ஏன் கோபிக்கிருர்? தூக்கம் வராததினுல் இப்படி உலாவிக்கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்கிறேன்—இதோ உம்முடைய புஷ்பச் செடியின் முளைகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்."

பார்க்கவன் மனம் குதூஹலத்தை யடைந்தது. இதுவரையிலும் அதைப்பற்றிக் கேட்க அவனுக்கு மனந்துணியவில்லை.

"ஹா! அப்படியா? இதுவரையிலும் வைத்துக் காப்பாற்றினுயா?"

"ஆமாம். அவை உமக்குச் சேரவேண்டியனவாயிற்றே! உமக்குப் பின்னுல் அல்லவா அவைகள் எனக்குரியவை. நான் அந்த கிணையைப் பார்க்கும்போதே உம்மிடம் கொண்டுவந்துகொடுக்கவேண்டுமென் றிருந்தேன். அதற்காகவே அரசனைக்கண்டு என் தகப்பனுரை இங்கு காவலாக நியமிக்க வேண்டும் எனக் கேட்க நிச்சயித்தேன். உம்முடைய கடிதம் வந்தபிறகு என் நிச்சயம் உறுதிப்பட்டது. அப்புறம் நடந்தவைகளைத் தான் முன்னமேயே சொன்னேனே !"

401 8383

"ஆ - அப்படியா - கல்பகம்! நான் கடிதம் எழுதுவதற்கு முன்னமேயே என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்றிருந்தாயோ?"

"எனக்கு வேறு எண்ணமே கிடையாது" என்று சொல்லி முடித்ததும் கல்பகம் ஆவென்று மெதுவாகக் கூவினாள், ஒரு வினாடிக்குள் அவள் பார்க்கவனைத் தனியேவிட்டு விளக்கைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மறைந்துவிட்டாள். அந்த அவசரத்தில் கருந்துல்ய முளைகளைப்பார்க்கவனிடம் கொடுப்பதற்கும் மறந்துவிட்டாள்.

மறுநாள் மாலையில் வழக்கப்படி போஜனம் செய்துவிட்டுப் போனபோது கருந்துல்யமுளைகளை அப்படியே கடிதத்தில் சுருட்டியிருந்த வண்ணம் எடுத்துக்கொடுத்தாள். பார்க்கவன் அதை வாங்காமல் மெதுவாகக் கையால் தடுத்தான். கல்பகத்திற்கு ஒன்றும் தெரியாமல் ஆச்சரியப்படலானாள். பார்க்கவன் "நான் சொல்வதைக் கவனித்துக்கேள். கல்பகம், நான் இதுவரை முடியாதென்று நினைத்திருந்த காரியம் இனிக் கைகூடும். கருந்துல்யத்தைப் பயிரிட்டு வளர்த்து புஷ்பங்களை அடைவது துர்லபமென்று நினைத்தேனல்லவா? இப்பொழுது நீ வந்துவிட்டாயல்லவா? இனிமேல் நம்மாலான மனுஷ்ய ப்ரயத்தினங்களைச் செய்யலாம்" என்று கூறி "இங்கு ஏதாவது ஒரு சிறு தோட்டம் இருக்கின்றதா?" என்று கேட்டான்.

சொல்பவைகளையெல்லாம் கல்பகமும் வெகு நிதானமாய்க் கவனித்து, "ஆஹா, முதல்தரமான தோட்டம் எங்கள் விடுதிக்கு அடுத்தாற்போல் ஆற்றங்கரையோரமாய் இருக்கின்றது. நிறைய பெரிய பெரிய மரங்களிருக்கின்றன" என்றாள்.

"அங்கிருந்து மாதிரிக்குக் கொஞ்சம் மண் கொண்டுவருவாயா?

"ஆஹா, கொண்டுவருகிறேன் நாளைக்கு வரும்போது."

"அது நல்ல மண்ணாயிருந்தால் நம் துல்ய முளைகளை நடலாம். நான் ஒன்றைப் பொறுக்கி எடுத்துத் தருகிறேன். நான் என்றைக்குச் சொல்கிறேனோ அன்றையதினம்நடவேண்டும். நான் சொல்கிற பிரகாரம் நீ அதை வளர்த்து வந்தாயானால் அது புஷ்பிக்காமற் போகாது."

"ஆக்ஷேபனையில்லை. நீர் சொல்லுகிறபடியே பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்!"

"நான் ஒரு கன்றை என்னறையிலே வளர்த்து வருகிறேன். எனக்கும் அது ஒருவிதப் பொழுது போக்காயிருக்கும். நான் இங்கே தனிமையாக ஒரு வேலையுமில்லாமல் காலந்தள்ள வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? மூன்றாவது முளையை மாத்திரம் பத்திரமாகக் காப்பாற்றிவை. முதலிரண்டும் ஒருவேளை கெட்டுப் போய்விட்டால் உதவும்."

"அப்படியே செய்யலாம். நாளையதினம் மாதிரிக்கு மண் கொண்டுவருகிறேன்."

"ஆமாம். அதை நட்டபிறகு தினந்தோறும் அது எப்படியிருக்கிறதென்று சொல்லுவாயா? காற்று, மழை, வெயில் முதலானவைகளில் அது அழியாமலிருக்கிறதா என்பதையும், ஏதாவது பூச்சிமுதலானவைகள் அதைப்பிடித்துள்ளதா என்றும், பூனை எலி முதலியவைகளால் அது சேதமடையாமலிருக்கிறதாவென்றும் கவனித்துச் சொல்வாயா? கல்பகம், இவைகள் எல்லாவற்றினும் மிகவும் பொல்லாத பகையாளிகள் இந்தச் செடிக்கு ஒன்று ஒருவேளை ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும். ஜாக்கிரதை."

"அந்தப் பகையாளிதான் எதுவாயிருக்கலாம்?"

"சில செப்புக்காசுகளுக்கே பகையாக மனுஷ்யர்கள் ஏற்படுகின்றார்களே!——பொன்னுக்குப் பெருந்திருடர்கள் ஏற்படுவது ஓர் ஆச்சரியமா, கல்பகம்?"

"ஆ——எங்கள் தோட்டத்தில் நான் தவிர வேறெவரும் போவதில்லை. ஒருவரும் நுழையாதவண்ணம் சுற்றிலும் பலத்த வேலிபோட்டு அதற்கு வாசற்படியும் கதவுகளும் இருக்கின்றன!"

"கல்பகம்! நிரம்பசந்தோஷம். உன்னாலேயே என் கோரிக்கை ஈடேறவேண்டும்."

கல்பகம் கருந்துல்யக்கன்றுகளிலொன்றைப் பார்க்கவனிடம் கொடுத்துவிட்டு தன்னிருப்பிடம் சென்றாள்.

மிகவும் நல்லமண்ணென்று பார்க்கவன் தனக்குகுறிப்பிட்டுள்ள தோட்டத்தினின்று தினந்தோறும் ஒருபிடி மண் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அறையில் வைத்திருந்த ஒரு பெரிய ஜாடியை பூந்தொட்டி மாதிரி உபயோகித்து அதில் கருந்துல்ய முளையை ஊன்றிவைத்து வளர்த்துவந்தான் பார்க்கவன். ஒரு நாளாவது கல்பகம் பார்க்கவனை வந்துபார்க்கத் தவறுகிறதில்லை. அவர்கள் பேசுவதெல்லாம் பற்பல

49. மாட்டை மேய்த்தானும், கோலைப் போட்டானும்.

விஷயங்களைப்பற்றி யிருந்தபோதிலும், கருந்துல்யமே எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையாய் விளங்கிநிற்கும். பார்க்கவன் தற்சமயம் மிக்க சந்தோஷித்தவனாய்க் காணப்பட்டாலும் அவன் மனத்தில் மாத்திரம் ஏதோ சஞ்சலமிருப்பதாகக் காணப்பட்டது. பாபம்! கருந்துல்யமலரும் அதைப் புஷ்பிக்கச்செய்யவேண்டியதினிமித்தம் அடிக்கடி வந்த கல்பகமுமே அவன் சிறைவாஸத்தின் கொடுமையை நீக்கினது. பார்க்கவனுக்கும் கல்பகத்திற்கும் இயற்கையாக உள்ளன்பு எழுந்திராதிருக்குமாயின் பார்க்கவனது வாழ்நாள் பெருந் துக்கமாகவே யிருக்கும்; அவன் குடித்த மனப்பாலெல்லாம் வீணாகவே யிருக்கினும் இருக்கலாம். ஆகவே கல்பகத்தைத் தன் பிராணனிலையாகவே எண்ணியிருந்தானென்று நாம் கருதவேண்டும்.

"உன்னுடைய தகப்பனார் இங்கிருக்கப் பிரியப்படாமல் வேறெங்காவது மாற்றிக்கொண்டால் நீயுந்தான் போகவேண்டும். கருந்துல்யமும் நானும் எக்கதி யாவோமோ! அப்பொழுது புறாக்கள் இருந்தும் பிரயோசனப்படாது அல்லவா? நான் ஏதாவது கருந்துல்யத்தைப்பற்றி எழுதினால் அதைப் படித்தறிந்து பதில் எழுதும் சக்தி உனக்கில்லையே!" என்று மிகவும் இரங்கிய குரலுடன் பார்க்கவன் ஒருநாள் கூறினான்.

"பார்க்கவ! நீர் இதற்காக துக்கிக்கவேண்டாம். தினந்தோறும் நான் இங்கு வரும்போது சற்றுநேரம் தங்களிடமேயே எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன். எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கத் தெரிந்தால் நான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நன்றாய்ப் படிக்கிறேன்" என்று உற்சாகத்துடன் கூறினாள்.

மறுநாள் மாலையில் பார்க்கவனிடம் வரும்பொழுது தன்னிடமிருந்த கீதைப் புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்தாள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

பயங்கரன் சூழ்ச்சி வீணாதல்

கல்பகம் கல்வியில் கிரமமாகத் தேர்ச்சியடைந்தாள். முதலில், படிப்பது அவளுக்கு மிக்க கஷ்டமாயிருந்தபோதிலும் பார்க்கவனது முன்னிலையில் எல்லாம் சுலபமாகவேயிருந்தது. படித்துவிட்டுத் தன்னறைக்கு வந்தவுடன் படுக்கப்போவதற்கு முந்தி, தான் படித்தவைகளைப்பற்றி வெகு கவனமாய்ச் சிந்திப்பாள்.

ஒருநாள் கல்பகம் வருவதற்குச் சற்று நேரமாயிற்று. அவள் எப்பொழுதும் அப்படித் தாமதமாக வருவது வழக்கமில்லையாகையால் பார்க்கவன் அதன் காரணத்தைக் கேட்டான்.

"என்மீது கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. நான் என்ன செய்வேன்? எங்கள் தகப்பனாரிடம் யாரோ ஒருவன் வந்திருக்கிறான். நாங்கள் ஸகேதத்தி லிருந்தபோது நான் அவனைப் பார்த்ததாக ஞாபகமிருக்கிறது. இங்கே சிறைச்சாலையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னான். பார்த்தால் நல்லவன்போ லிருக்கிறது. நிரம்ப அறிமுகமுள்ளவன்போல் பேசுகிறான்."

"ஆ! அப்படியா? அவன் யாராயிருக்கலாம். ஒருவேளை சிறையில் இருப்பவர்கள் நடவடிக்கைகளை இரசியமாய்க் கவனித்துப் போக வந்திருக்கிறானோ? என்னவோ?"

கல்பகம் புன்னகையுடன், "சே, அப்படி ஒன்றும் வந்திருக்கமாட்டான். அப்படி வந்திருந்தாலும் எங்கள் தகப்பனாரின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதற்காக வந்திருக்கமாட்டான். ஆ!—இப்பொழுது நன்றாய் ஞாபகம்வருகிறது. நாங்கள் ஸகேதபுரி சிறைச்சாலையில் இருந்த காலத்தில்தான் அங்கு வந்திருந்தான். நாங்கள் அதை விட்டுவிட்டபோது அவன் போய்விட்டான். இங்கே நாங்கள் வந்திருக்கிறபோது இதோவந்திருக்கிறான்—இவன் நேற்று சாயங்காலம் நான் தோட்டத்திற்குள் சென்று கருந்துல்யம் நடுவதற்கென்று பள்ளம் தோண்டியிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றபோது எனக்குத்தெரியாமல் பின்னாலேயே வந்து மரத்தின் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஒருவேளை **என்னைத்**தான் கவனிக்கிறான் போலும்!" என்றாள்.

"அவன் எப்படியிருக்கிறான்?"

"பார்த்தாலே பயமாயிருக்கிறது! கூனைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கலாம்; நேரநிமிர்ந்து சரியாய்ப் பேசுகிறதை நான் காணவில்லை."

"அவன் பேர் என்ன தெரியுமா?"

"யோகநந்தனன்."

"புதுப்பேரா யிருக்கிறது. யாரோ தெரியவில்லை"

இதற்குள் கல்பகம்,

403

"சரிதான், பார்க்கவ! உமது துல்யம் எப்படியிருக்கின்றது?" என்று கேட்டாள்.

"கல்பகம், உனக்குச் சொல்லவே மறந்து போனேனே! இன்றையதினம் காலையில் சூரிய வெளிச்சத்தில் ஜாடியைப் பிடித்துக் கொண்டு கொஞ்சம் மண்ணைத் தள்ளிப் பார்த்தேன். அடியில் இப்பொழுதுதான் வேர் விட்டிருக்கிறது!"

"பிழைத்துக் கொள்ளுமல்லவா?"

"ஓ! பிழைத்துக்கொள்ளும் என்றுதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"என்னிடத்தில் இருக்கும் முளையை எப்பொழுது நடுவது?"

"நான் என்றைக்குச் சொல்கிறேனோ, அன்றைக்கே நட்டுவிடு. நீ என்ன செய்தபோதிலும் ஒருவரும் உன் பக்கத்தில் இராமலிருக்கட்டும். கருந்துல்யத்தைப் பற்றிய இரகசியத்தை மாத்திரம் ஒருவருக்கும் சொல்லாதே. கல்பகம், மூன்றாவது விதை முளையை பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிக்கொண்டுவா."

"ஓ! அப்படியே நீங்கள் கொடுத்த அந்தக் காகிதத்திலேயே சுற்றி அது நசுங்கிப்போகாதபடி என் பெட்டியில் பத்திரமாய் வைத்திருக்கிறேன்.——நான் போவதற்குள் தகப்பனார் விழித்துக்கொண்டு என்னைத் தேடப்போகிறார். நான் போய்வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு கல்பகம் எதையோ கவனித்துக் கேட்பவள்போல் செவிசாய்த்து நின்றாள்.

"என்ன சமாசாரம்?" என்றான் பார்க்கவன்.

"படிக்கட்டில் ஏதோ காலடி சப்தம் கேட்டாற்போலிருந்தது. அண்ணாவாயிருக்கமாட்டார். ஒருவேளை அந்த யோகநந்தனன்தானோ?" என்று படிக்கட்டின்வழியாய் வேகமாய் இறங்கினாள். பத்துப்படி இறங்குவதற்குள் அந்தஇருட்டில் வாயிற் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு யாரோ வெளியிற் சென்றதாக கல்பகத்திற்குப் புலப்பட்டது.

பார்க்கவனுக்கு மனத்தில் ஏதோ சொல்ல முடியாச் சஞ்சலமாய் இருந்துகொண்டேயிருந்தது. ஒருநாள் காலையில் கருந்துல்யத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே, பெரிய மனக்கோட்டை பார்க்கவன் கட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவனறையின் கதவைத் திறந்துகொண்டு கிராதன் திடீரென நுழைந்தான். கைதியின் எதிரில் அவ்விடத்தில் சாதாரணமாய் இருக்கக்கூடாத ஒரு வஸ்து இருப்பதைப் பார்த்து அதன்மீது பாய்ந்து கையில் எடுத்து எறிய முயன்றான்.

"கிராத, அதை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்."

"என்னடா கைதிப்பயலே! என்ன சொல்லுகிறாய்?"

"கிராத! அந்தச் செடியை நசுக்கிவிடப் போகிறாய்?" என்று ஜாடியைக் கிராதனிடமிருந்து கைப்பற்ற முயன்றான். பார்க்கவனுக்குப் பெருமூச்செறிகிறது. மிக்க ஆத்திரமும் பரபரப்பும் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

கிராதனோ, கைதி ஏதோ சதியாலோசனை செய்துவருகிறான் என்றும் இந்தச் செடியினால் ஏதோ தீங்குகள் உண்டாகுமென்றும் பயந்து அச்செடியைப் பிடுங்கி எறியப்போனான். இரண்டாமுறை பார்க்கவன், கிராதன் கையைப்பிடித்து "என் உயிர்போனாலும் போகட்டும். இந்தச் செடியை ஒன்றும் செய்யாதே" என்றான். கிராதன் ஒன்றையும் கேட்காமல் மூர்க்கமாய்திமிறிக்கொண்டு அக்கன்றைப்பிடுங்கிக் கீழேஎறிந்துகாலால் துவைத்துவிட்டு ஜாடியையும் கீழே போட்டு உடைத்துவிட்டான். பார்க்கவனுக்கு இன்னசெய்வதென்று தெரியவில்லை. அப்படியே கிராதனைத் தொலைத்துவிடலாமா என்னும் எண்ணம் உதித்தது. கீழே விழுந்திருந்த ஜாடித்துண்டுகளை எறிந்து கிராதன்மண்டையைஉடைத்திருப்பான். இதற்குள் ஆவென்றலறிக்கொண்டு தன் தகப்பனுக்கும் பார்க்கவனுக்கும் இடையில் நின்று நடுக்கத்துடனிருக்கும் கல்பகத்தைக் கண்டான். "அடா படுபாவி, பொழுதுபோக்குக்காகப் பேதைக்கைதியொருவன் வளர்த்துவந்த துல்ய முளையை நாசஞ் செய்தாயே!" என்று கூறினான்.

"ஐயோ, பாபம்—ஏனப்பா அப்படிச் செய்தாய்" என்று கூறினாள் கல்பகம்.

"ஆமாம்! மகா பெரியவள். வந்துவிட்டாய் போலும்! உன்காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு போ. இங்கு ஒன்றும் பேசாதே" என்று கிராதன் சொன்னான். கல்பகம் மாத்திரம் அத்தருணத்தில் வந்திராத பக்ஷத்தில் கிராதன் கதி தெரிந்திருக்கும்!

கிராதனுக்குச் சற்றுக் கோபம் தணிந்தவுடன், சற்று வெட்கி "ஆ! அவ்வளவுதானா? துல்யந்தானா? இப்படியென்று தெரிந்திருந்

மாதம் காதவழி மாணுகத் துள்ளுவான்.

தால் நீ எத்தனை வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள் என்றிருப்பேன்" என்றான்.

"ஹூம்—எத்தனை லக்ஷம் தான் இருந்தால் எனக்கு என்ன? ஆ! நீ நாசம் பண்ணினது போனதுதானே!"

"ஆஹா! தெரிந்துகொண்டேன். பாபம்! போகிறது என்று உனக்கு வெறுந் தண்டனை விதித்தால் இப்படியா யோசனை செய்கிறாய்? உனக்கு மரணதண்டனை மாறாமலே இருந்திருக்கவேண்டும்."

"நீ நாசமாய்ப்போக!" என்று மட்டும் மிக்க துக்கத்துடன் கூறினான் பார்க்கவன்.

கிராதன் கதவைத் தாளிட்டுப் போனவுடன் அவன்பின்னால் கல்பகம் சற்றுத்தங்கி கதவின் சந்து வழியாய் "மற்றொன்றிருக்கிறதல்லவா? அதை நாளைய தினம் நடலாம்" என்று கூறினாள். தன் பிராணனிலேயே போய்விட்டதாகக் கருதித் துக்க சாகரத்திலாழ்ந்திருந்த பார்க்கவனுக்கு களங்கமற்ற ஹ்ருதயமுள்ள கல்பகத்தின் இனிய மொழிகள் அமிர்த தாரைபோல் இருந்தன.

அன்றையதினமும் இரவில் வழக்கம்போல் பார்க்கவனிடம் வரும்போது கல்பகம் "இனிமேல் என் தகப்பனார் துல்யமலரை நீர் வளர்த்தால் ஒன்றும் சொல்லவுமாட்டார், செய்யவுமாட்டார்" என்றாள்.

"உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"அவர் அப்படித்தான் சொன்னார். இங்கே வந்திருக்கிறானே, யோகநந்தனன். அவன் எப்படி இவரைக் கோபித்துக்கொண்டான், தெரியுமா?"

"ஆ! அவனா? அவன் இங்கேதானா இருக்கிறான்?"

"ஆம், இங்கேதானிருக்கிறான். எங்கும்போகிறதேயில்லை. இப்பொழுது சாப்பிடும்போது என் தகப்பனார் எல்லாக்கதையும் சொன்னார். எல்லாவற்றையும் வெகு கவனமாய்க்கேட்டிருந்தான். ஒருவேளை அவன்கூட அவரைத் தனியாயிருந்தால் அடித்துவிட்டிருப்பான். எல்லாம் ஆனபிற்பாடு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே, அவனிடத்தில் அது ஒன்று மாத்திரமாயிருக்கிறது? அவனைச் சோதனைபோட்டுப் பார்த்தால் எல்லாம் தெரிந்துவிடும். மூன்று நாற்றுக்களாயிற்றே!" என்றான்.

"மூன்றா? அவன் என்னிடத்தில் மூன்று இருக்கின்றன என்றா சொன்னான்? ஓ! அந்த யோகநந்தனன் பெரிய அயோக்கியன்போலிருக்கிறது!"

"எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது"

"அவன் ஒரு நாள் உன் பின்னாலேயே தோட்டத்திற்குள் வந்தானென்று நீ சொல்லவில்லையா?"

"ஆமாம்."

"நீ செய்வதை யெல்லாம் அவன் கவனித்தானென்றும் சொல்லியிருக்கிறாயே!"

"ஆமாம்——எல்லாவற்றையும் மறைந்து பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான்."

"கல்பகம்! எல்லாம் புலப்பட்டுவிட்டது. அவன் உன்னைக் கவனிக்க வந்தவனல்ல. நம் துல்யக் கன்றுகளுக்காகவே வந்திருக்கிறான் அவன்."

"உம்—அப்படியும் இருக்குமோ?"

"நீ வேண்டுமானால் பார்த்துக்கொள். உனக்கே தெரியும். நீ இரண்டு நாளைக்கு முன்னே போ. அப்படியே யோகநந்தனனுக்குத் தெரியும்படியாய்ப் போ. தோட்டத்தில் கன்றை நடுவதாகப் பாசாங்கு பண்ணிவிட்டு வீட்டுக்குவந்துவிடு. மறைவாய் என்ன நடக்கிறது என்று பார்.——" என்று சற்று நேரம் யோசனை செய்த பிறகு, "——ஆமாம், நாளைக்கு யோசனைபண்ணிக்கொள்ளலாம். உன் கன்றை எங்கே நடுவதென்று நான் சொல்கிறேன். அப்படியே நீ செய்வாயல்லவா? மூன்றாவது முதல் இருக்கிறதல்லவா?——" பார்க்கவன் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு, "——கல்பகம், நீ அதைக் குழந்தை மாதிரி காப்பாற்றிவரவேண்டும். அதனாலேயே நமக்கு அளவற்ற ஆனந்த முண்டாகுமென்று ஏதோ என்மனத்தில்தோன்றுகிறது."

"பார்க்கவ! நீர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். நீங்கள் எது சொன்னாலும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என்று தழுதழுத்த அன்பார்ந்த குரலில் கூறினாள் கல்பகம்.

"கல்பகம், உன்னைத்தான் அவன் கவனித்து வருகிறதாயிருந்தாலும் அல்லது உன்மேல் அந்த யோகநந்தனனும் உன் தகப்பனாரும் ஏதாவது சந்தேகங்கொண்டாலும் இந்தச்சங்கதிகள் உனக்குத் தோன்றும்பக்ஷத்தில் நீ என்னைப் பற்றி நினைக்கவும் வேண்டாம், என்னைப் பார்க்கும்படியாக வரவும் வேண்டாம்."

கல்பகத்திற்குத் துக்கம் பொறுக்க முடிய

வில்லை; அவள் கண்களில் நீர்ததும்பியது. தேம்பிக்கொண்டே "ஆஹா—கருந்துல்யமே உம் மனத்தில் குடிகொண் டிருக்கிறது! என்ன செய்யலாம்!" என்று தாழ்ந்த குரலில் சொன்னாள். உடனே அவள் மின்னல் போல் மறைந்துவிட்டாள்.

பார்க்கவனுக்கு அன்றைய இரவு தூக்கம் வரவேயில்லை. துக்கத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தான். வரவரக் களைப்பும் மேலிட்டது. விடியற்காலம் மூன்று மணிக்குத்தான் சற்றுத் தூங்கினான். நல்ல தூக்கமுமில்லை. கருந்துல்யத்தைப்பற்றியே கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான்.

கல்பகத்திற்கும் அவ்விரவு அவ்விதமேதான் கழிந்தது. கண் மூடவேயில்லை. மனதில் பலவித எண்ணங்கள் போராடிக்கொண்டிருந்தன. உதயமாவதற்கு முன்னமேயே, தான் இனிப் பார்க்கவனிருக்கும் அறையின் அருகே செல்வதில்லையெனத் தீர்மானித்தாள்.

அன்று பகல் முழுவதுங்கூட பார்க்கவனை விட்டுத் துக்கமென்பது அகலவில்லை. அவன் மனதை ஏதோ கலக்கிக்கொண்டே யிருந்தது. கல்பகம் அன்றைய மாலையிலும் வழக்கம் போல் வருவாளோ வரமாட்டாளோ என்ற எண்ணமே அம்மனச் சஞ்சலத்திற்குக் காரணமெனக் கொள்ளலாம். மாலை வந்துவிட்டது. சூர்யாஸ்தமனமாயிற்று. மணி ஏழடித்தது; எட்டாயிற்று; ஒன்பதாயிற்று; ஒன்பதேகால்; ஒன்பதரை; பிறகு கணீர் கணீர் என்று பத்து மணி யடித்தது. வழக்கமாகப் பத்துமணிக்குத்தான் கல்பகம் பாாக்கவனிடமிருந்து விடை பெற்றுத் தன் வீட்டிற்குச் செல்வது. இன்று பத்துமணியாகியும் கல்பகத்தைக் காணோம். அன்றைய இரவு பார்க்கவன் பற்பலவிதமாய் எண்ணி மனவருத்தமடைந்தான்.

காலை எட்டுமணிக்கு பார்க்கவனறையைக் கிராதன் திறந்தான்; காலைப்போஜனத்தை வைத்துவிட்டு, சுமார் அரைமணி நேரம் அங்கேயே நின்றான். ஒன்றையும் பார்க்கவன் கவனித்தபாடில்லை. அன்றையதினம் மாலையில் கிராதன் கொண்டுவந்த உணவைத் திரும்பிக் கொண்டுபோக வேண்டியதாயிற்று. பார்க்கவன் உணவைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை. மறுநாள் மாலையில்கூட பார்க்கவன் படுக்கையைவிட்டும் எழுந்திருக்கவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்த கிராதன் "நம் பெரிய கைதிக்கு என்னமோ காலம் குறுகிவிட்டது. ஆகாரத்தைத் தொடவே காணோம்! படுக்கையைவிட்டு அசையவுமில்லை" என்றான்.

கல்பகம் திகிலடைந்தாள். "ஹா, கஷ்டம். அவர் துல்யமலரைப்பற்றி வருந்துகிறார்போலும்!" என்று தனக்குள்தானே சொல்லிக் கொண்டாள். அடக்க முடியாத் துக்கத்தையடைந்தவளாய்க் கண்ணீர் உகுத்துத் தன்னறைக்குச்சென்று சிறு துண்டுத்தாளெடுத்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தாள்.

மறுநாள் காலையில் பார்க்கவன் அறையில் கதவின்கீழ் சிறுதுண்டுக் கடிதமிருந்தது. மிக ஆத்திரத்துடன் அதை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான் பார்க்கவன். அழகிய முத்துப் போன்ற அக்ஷரங்களில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்ததை வாசித்தான்.

"மனக்கவலை வேண்டாம்; துல்யம் நன்றாய் இருக்கிறது."

கல்பகத்தின் எழுத்தல்லவோ இது! எவ்வளவு நன்றாய் எழுதுகிறாள்! அவள் அசௌக்கியமா யிருக்கவில்லை! அவளை வரவொட்டாமல் ஒருவரும் தடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அவளாகவே வரவில்லைபோலும்! பார்க்கவனது வார்த்தைகள் அவளுக்கு வருத்தத்தைத் தந்தனவோ?

* * * *

"பார்க்கவ! ஆம், நீர் சொன்னது சரிதான். அந்த யோகநந்தனன் புஷ்பச்செடிக்காகத்தான் வந்தான். நீர் அன்றையதினம் சொன்னதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். மறுநாள்காலையில், செடியை நடுவதற்குத் தோண்டின பள்ளத்தைப் பார்க்கப்போனேன். என்னை யாராவது முன்போலக் கவனித்துவருகிறார்களாவென்றும் எல்லாப் பக்கங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்."——

"அப்புறம்?——

"யாரோ பின்னால் வருகிறதாகத் தெரிந்தது. திடீரென்று மரங்களின் பின்னால், வந்தவன் மறைந்துபோய்விட்டான்."

"நீ கவனித்ததாக அவனுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியவே தெரியாது. நான் அந்த பள்ளத்திற்குனிந்து கன்றைநடுவதாகப்பாவனைசெய்து அதன்மீது மண்ணைத் தள்ளிவிட்டுப் போய் விட்டேன். நான் போனேனோ இல்லையோ ஓரே

ஓட்டமாய் ஓடிவந்து அந்தப் பயிர்க்குழியைக் கிளறி அந்த முளை இருக்கிறதோ இல்லையோ வென்று தேடிப் பார்த்தான். இரண்டு மூன்று தடவை அவன் அப்படியே செய்தும் ஒன்று மகப்படாமற் போய்விடவே, பாவம் தலைமீது கைவைத்துக் கையைப் பிசைந்துகொண்டு பெருமூச்செறிந்தான்."

"அட படுபாவி! என்ன மோசக்காரன், பார்த்தாயா?——" (வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு)——ம்——ம்——ம்—அந்த முளை என்னவாயிற்று? கல்பகம்,—அதை என்ன செய்தாய்?"

"முளையா? அதை நட்டு ஆறு நாளாயிற்று. அதற்கொன்றும் கெடுதிவராது. அந்த வஞ்சகன் என் அறைக் கதவை யுடைத்தாலொழிய அது எங்கும் போய்விடாது."

சிறிது கவலை நீங்கினவனாய் "அப்படியா!— உன்னறையிலா இருக்கிறது? அதை எந்த மண்ணில் நட்டிருக்கிறாய்?"

"உம் ஜாடியைப் போன்ற பெரிதான ஜாடியில் நீர் சொல்லியிருக்கிற மண்ணிலேயே நட்டிருக்கிறேன்."

"ஆறு நாளாயிற்றா?"

"ஆம்! ஆறு நாளாயிற்று."

"அடி இலைவிட்டதா இல்லையா?"

"இல்லை. ஒருவேளை நாளை விடுமென்றிருக்கிறேன்."

"சரி, நாளையதினம் அதைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளலாம்."

கல்பகம் அநுதாபமும் அன்பும் நிறைந்த மனத்தினளாய்ச் சிறிது பெருமூச்சுவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றாள். அன்றிரவுமுழுவதும் பார்க்கவன் மிகவும் இனிமையாய்க்காலங்கழித்தான். மறுநாள் மிகவும் ஆநந்தபரவசனாயிருக்கையில், உலகமுழுவதுமே அவனுக்கு ஆநந்தமயமாகத் தோன்றிற்று. பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் சந்தோஷமாய்ச் சத்தஞ்செய்வதும் காலைச்சூரியன் தன் கதிரொளியை பரக்கச் செய்வதும், அவனைச் சிறையிலிருந்த போதிலும் இன்பமடையச்செய்தன. ஆகவே, அவன் முன்போல் துக்காக்கிராந்தனாயிராமல் எழுந்து பாட ஆரம்பித்தான். "ஓ! அப்படியா?" என்றான் கிராதன். "இதோ உன் காலை உண்டி."

"ரொம்ப ஸந்தோஷம்.—மிகவும் பசியாகவுமிருக்கிறது."

பன்னிரண்டு மணியடித்ததும் கிராதன் நான்கு மனிதர்களுடன் வந்து பார்க்கவனைச் சுட்டிக்காட்டி, "சோதித்துப் பார்க்கலாம்" என்றான். அவர்களும் அப்படியே பாய், படுக்கை, அங்கி முதலிய எல்லாவற்றையும் சோதித்தார்கள். ஒன்றுங்காணோம்: போய்விட்டார்கள். மாலையில் கல்பகம் வந்ததும், பார்க்கவனைப் பார்த்துச் சந்தோஷக் குறிப்புடன்,

"முளைத்துவிட்டது"

"ஆ, என்ன துல்யமா?"

"ஆமாம்"

"ரொம்ப கவலையுடன் அதைப் பாதுகாத்து வா. அது நன்றாய் வளருமென்று நான் சொன்னேனல்லவா?"

அளவிலா ஆனந்தமடைந்தான் பார்க்கவன். அந்நாழிகைமுதல் துல்யச்செடியின் வளர்ச்சியும் பார்க்கவன் கல்பகம் இவ்விருவர்களுடைய அன்பின்முதிர்ச்சியும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. ஒருநாள் இலைகள் நன்றாய் விட்டிருக்கிறது என்றும், மற்றொருநாள் செடிவளர்ந்துவிட்டதென்றும், இன்னுமொருநாள் செடி புஷ்பித்ததென்றும் அவனறிந்தான். இரண்டுநாட்கள் கழித்து புஷ்பம் மலர்ந்துவிட்டதென்று கல்பகம் தெரிவித்தாள். நடுக்கத்துடன் "நிறம், நிறம், நிறம்?"—என்று அவன் வினவினான்.

"கன்னங்கரேலென்றிருக்கிறது."

பார்க்கவன் பேருவகைக்கடலி லாழ்ந்தான். "கல்பகம், அதைப் பாதுகாத்துவா. வெகு ஜாக்கிரதையாய் நிழலில் வை. ஹரிளநகரத்துப் புஷ்பச்சங்கத்தின் தலைவரிடம் உடனே போக வேண்டும்; அல்லது சமாசாரத்தை உடனே தெரிவிக்கவேண்டும். போய்க் கருந்துல்யம் மலர்ந்திருக்கிறதென்று சொல். ஹரிளநகரம் வெகு தூரமாயிற்றே; பணம் வேண்டுமே; பணம் இருக்கிறதா?"

"பார்க்கவா! நீர் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். நடுவில் புஷ்பத்தை என்ன செய்கிறது?"

"ஆமாம்; அதை உன்னுடன்கூடவே கொண்டுபோ. ஒரு நிமிஷமாவது அதைவிட்டுப் பிரிய வேண்டாம்."

"மணி பத்தடிக்கிறது. நான் போய்வருகிறேன்."

"சரி போய்வா."

கல்பகம் மிகவும் மனமுடைந்தவளாய் வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. ஆம் போக

மாப்புளிக்கிறதெல்லாம் பணிகாரத்துக்கு நலம்

வேண்டியது நியாயந்தானே. தன் கண்ணிற்குக் கண்ணாய்ப் பார்த்துவந்த கருந்துல்யத்தைக் காக்கவேண்டியே அவள் போனாள்.

மறுநாள் இராத்திரி முற்பாகத்தில் தன் ஜன்னலண்டை நின்றுகொண்டு அடங்காமகிழ்ச்சி கொண்டவனாய் ஆகாயத்தை உற்றுநோக்கிய வண்ணம் யாரோ ஒருவரது வருகையை எதிர்பார்த்தவனாயிருந்தான் பார்க்கவன். கடைசியில் யாரோ வருவதாகத் தெரிந்தது. இவனுக்குத் தெரிந்த குரலில், "பார்க்கவா! இதோ பார்த்தீரா எப்படிக் கன்னங்கரேலென்றிருக்கிறது!" என்று கேட்டது.

உண்மையாகவே, துல்ய மலரானது அழகாயும், நேர்த்தியாயும், கம்பீரமாகவு மிருந்தது. அதனுடைய காம்பு வெகு நீளமாயிருந்தது. பசுமையான நான்கு இலைகளுக்கு மத்தியில் மிருதுவாயும் நேராயும் பளபளப்பாயும் நிஷ்களங்கமான ஆகாயத்தில் சந்திரனைப்போல் (பளபளப்பாய்) தோன்றியது.

பார்க்கவன் மிகவும் தழுதழுத்த குரலில், "கல்பகம்! இனிமேல் கடித மெழுதுவதற்குச் சற்றும் தாமதஞ் செய்யாதே!"

"நான் முன்னமேயே—அது மலரும் போதே—கடிதமெழுதிவிட்டேன். இதோ இருக்கிறது; சரிதானா பாரும்!"

பார்க்கவன் கடிதத்தை யெடுத்துப் பின்வருமாறு படிக்கலானான்:—

"ம-ா-ா-ஸ்ரீ புஷ்பச்சங்கத்தலைவரவர்களுக்கு: கருந்துல்யம் மலர்ந் திருக்கிறது; பூர்ண கருநிறங் கொண்டுள்ளது. நீரே நேரில்வந்து லவஸ்தானத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு போவீரென்ற எண்ணத்துடன் இந்த ஆளை உம்மிட மனுப்புகிறேன். நான் சிறைக்காவலர் கிராதருடைய மகளானதால் இந்த அதிசயமான புஷ்பத்தை என்னால் நேரில் கொண்டுவர முடியாது. ஆகையால்தான் உம்மை நேரில் வரச் சொன்னது.

அந்தப் புஷ்பத்திற்கு கல்பக—பார்க்கவம் என்று பேர் வைக்கவேண்டு மென்பது என் கோரிக்கை.

இப்படிக்கு,
வணக்கமுள்ள தங்கள்
கல்பகம்."

"சரிதான், நன்றாயிருக்கிறது. இப்படித்தான் எழுதவேண்டும்."

"சங்கத் தலைவரின் விலாசமென்ன?"

"கடிதத்தைக் கொடு; நான் எழுதித்தருகிறேன்" என்று வாங்கி கைநடுக்கத்துடன் கீழ்வருமாறு பார்க்கவன் எழுதினான்:—

"ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஹரிஸேனர் அவர்கள் சமூகத்துக்கு.

புஷ்பச்சங்கத் தலைவர்,
ஹரிள நகரம்."

"இதுவரையில் நம்மைக் காத்துவந்த பகவான் இன்னும் காப்பாராக! போய்வா, கல்பகம்!" என்றன்புட னனுப்பினான் பார்க்கவன்.

யோகநந்தனன் இன்னானென்று நம்மவருக்குத்தெரிந்திருக்கலாம். பயங்கரன் இப்பெயருடன் கிராதனது நேசத்தை யடைந்தான். சிறைக்காவலனது சந்தேகங்களை தான்கல்பகத்தை மணஞ்செய்துகொள்ள வந்ததாகக் காட்டி மாற்றினான். கல்பகம் புஷ்பச் செடியின் முளையை நடுவதாகப் பாவனை செய்ததனால் இவன் ஏமாந்து போனதுமுதல் தன் கருத்தைச் சிறிதேனும் வெளிக்காட்டாமல் சர்வ ஜாக்கிரதையுடனும் தனக்கு இயற்கையான வஞ்சகத்துடனும் மற்றக் கன்றுகளை பிறரறியாவண்ணம் கவனிக்க முயன்றுவந்தான்.

கடைசியில் கல்பகத்தினறையினெதிரே எதிர் வீட்டின் மாடியை வாடகைக் கமர்த்தி அதிலிருந்து நடப்பதெல்லாவற்றையும் கண்ணாடிக் குழல் மூலமாய் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். உதயம்முதல் அஸ்தமனம் வரையில் அந்தப் புஷ்பத்தொட்டி கல்பகத்தின் அறை ஜன்னலில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கல்பகம் அதை மிக்க கவலையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைக்கண்டு, அதிலிருப்பது இன்னதெனத் தெரிந்துகொண்டான். அக்கன்றைத் தான் பெறுவது எவ்விதமென்பது அவனுக்கு மனக் கவலைக்கு இடமாயிருந்தது. ஒருநாள் மாலையில் கல்பகம் வீட்டிவில்லாதபோது அவளறையின் கதவைப்பற்றிய விஷயங்களையெல்லா மறிந்துகொண்டான். ஒரு புதிய இரட்டைப் பூட்டால் அவளறை பூட்டப்பட் டிருந்தது. சாவியோ கல்பகத்தினிடமிருந்தது. ஆகையினால் தனக்குக் கிடைத்த கொத்துச்சாவிகள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாய்ப் போட்டுப்பார்த்தான். இரண்டு சாவிகள் உள் நுழைந்தன. அவைகளில் ஒன்று, முதல்பூட்டைத் திறந்தது. இரண்டாம் பூட்டைத் திறக்கவில்லை. அந்த ஒரு

சாவியைக் கொஞ்சம் சரிபடுத்தினால் போதும். ஆனாலதற்கோ இரண்டுநாள்பிடிக்கும்;கொல்லனிடம் போய்க் கொஞ்சம் அராவிக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படியே செய்தான். கல்பகத்தினறையை அவள் தினந்தோறும் பார்க்கவனிடம் போகுங் காலத்தில் இவன் திறந்து துல்யமலரை பார்த்துவருவது வழக்கமாயிருந்தது. என்றையதினம் புஷ்பம் மலருமென்று அவன் மனதிற்பட்டதோ, அன்று மாலை சிறிது அபினியைக் கொண்டுவந்து கிராதனை மயக்கமடையச் செய்தான். பிறகு கல்பகத்தின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். இரவு இரண்டுமணிக்கு அவள் தன்னறையை விட்டு கருந்துல்யச் செடியை மிகவும் பத்திரமாய்த் தன் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளியிற்செல்வதைக் கண்டான். அவன் மனத்தில் பலவித எண்ணங்கள் தோன்றின. அவள் சிறைச்சாலையில் பார்க்கவன் அறையினிடஞ்சென்றதையும், பார்க்கவனைக் கூப்பிட்டதையும், அவர்களிருவரும் யோசனைசெய்ததையும் அறிந்துகொண்டான். விளக்கை அணைத்துவிட்டு, அவள் தன்னறைக்கு வருவதையுங் கண்டான். பிறகு அவள் கதவைத்தாளிட்டு வெளியிலகன்றனள்.

அரைமணி நேரஞ் சென்றது. பகலவன், தான் வெளிக்கிளம்புவதற்குமுன் தன் குதிரைகளைச் செலுத்தும்போது, அக்குதிரைகளின் ஆபரணங்களினொளியும், இரதத்தின் ஒளியும் பிரகாசிப்பதைப்போல, கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தன் வெளிச்சத்தை யனுப்பினான். பார்க்கவன் மிகவும் குதூகலத்தோடிருக்கும்போது அறையினருகில் காலடிச் சப்தம் பரபரப்புடன் வருவதனா லுண்டாவதைக் கேட்டு யாரோ வருகிறார்களென அறிந்துகொண்டான். பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, "பார்க்கவ! பார்க்கவ!" எனக் கல்பகம் அலறினாள்.

முக்கிய அறிவிப்பு

ஆரியமத உபாக்கியானம்.—முதற் பாகம், புதிய பதிப்பு (14-ம் பதிப்பு) வெளியாய்விட்டது. வழக்கம்போல், உயர்ந்த காகிதத்தில் மிக்க அழகாய் அச்சிடப் பெற்றது. மனோஹரமான 14-ஆப்டோன் படங்கள் கொண்டது. புராணங்களிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்ட 54 சிறந்த நீதிக்கதைகள் அடங்கியது. விலை அணா **8**. வியாபாரிகளுக்கும், உபாத்தியாயர்களுக்கும் சந்தாதார்க்கும் தகுந்த கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES.

கல்வி முறையில் திருத்தம்.—ஜெர்மனியில் டாக்டர் இன்ஸ்டீன் என்பவர் கியாதிபெற்ற பிரகிருதி சாஸ்திர விற்பன்னர். அவருடைய பெயர், தற்போது மிகுதியும் வியாபகமடைந்து வருகிறதற்கு அவருடைய நூதன யோசனைகள் காரணமாகும். அவர் தற்போதுள்ள கல்வி முறையைப்பற்றி வெளியிட்டுள்ள அபிப்பிராயம் இந்தியாவிலும் கவனிக்கத் தக்கது. இப்போது கல்வி ஸ்தாபனங்களில், கேவலம் ஞாபக சக்தியையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மாணவர்களுக்கு அடிக்கடி பரீட்சைகள் வைத்து கல்வி புகட்ட எத்தனிப்பதை அவர் பலமாகக் கண்டிக்கிறார். பரீட்சைகளை நீக்கிவிட்டு மாணவர்களின் யோசனா சக்தியை விருத்திசெய்யவேண்டுமென்பதே அவருடைய நோக்கம். மாணவர்கள் தாம் படிக்கின்றவைகளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது அவசியமேயானாலும், அவர்கள் கற்கின்ற விஷயங்களில் அவர்களுடைய புத்தியைச்செலுத்திக் கொண்டு போவதே அதற்குத்தக்க உபாயமாகும். தவிர ஒவ்வொரு மாணவனும் ஏதேனும் ஒருதொழிலைக் கற்கச்செய்யவேண்டும். அந்தத் தொழிலினால் அவனுடைய அவயவங்களும் புத்தியும்சேர்ந்தாற்போல விருத்திபெறும் அதனால் ஜாதி வித்தியாசங்களும், தொழில் செய்வோர்களைப்பற்றியுள்ள தாழ்வான அபிப்பிராயமும் நீங்கிவிடும். தவிர, பயாஸ்கோப் அதாவது ஸினிமா படங்களின் மூலமாக மாணவர்களுக்குக் கல்விபுகட்டுவது சிறந்த உபாயமென்று அந்த ஜெர்மன் பண்டிதர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். இவ்விஷயத்தை ஜெர்மனியில் அவர் இப்போது நிரூபித்துக் காண்பிப்பதில் வெகு சிரமமெடுத்து வருகிறார். பூகோள் சாஸ்திரம், சரித்திரம், முதலிய சாமான்ய விஷயங்களைக் கற்பிப்பதோடு, பிரகிருதி சாஸ்திரம் ரஸாயன சாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றிய கடினமான தத்துவங்களை எளிதாக புகட்டவுங் கூடுமென்பதை அவர் வெளியிட்டு வருகிறார்.

தஞ்சை நாயகர் தாழ்வு அல்லது **விதியின் வலிமை**—நான்கு ஆப்டோன் படங்களுடன் ரூ. **1.**

மாமியாரும் சாகாளோ, மனக்கவலையும் தீராதோ ?

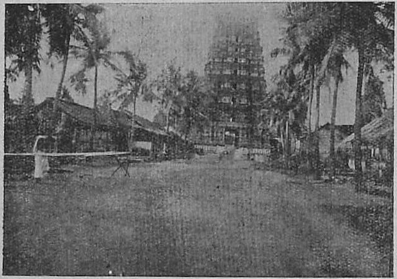

திருக்கழுக்குன்றம் கோவில்

திருக்கழுக்குன்றம் பக்ஷிதரிசனம்